

If not delivered, return to:
"GLASILO"
 6117 St. Clair Ave.
 CLEVELAND, O.
 The largest Slovenian
 Weekly in the United States
 of America.
 Sworn Circulation 19,000
 Issued Every Tuesday
 Terms of Subscription:
 For Members Yearly..... \$0.84
 For Nonmembers..... \$1.60
 Foreign Countries..... \$3.00
 Telephone: Randolph 3912

Entered as Second-Class Matter December 12th, 1923 at the Post Office at Cleveland, Ohio, Under the Act of August 24, 1912.

ACCEPTED FOR MAILING AT SPECIAL RATE OF POSTAGE PROVIDED FOR IN SECTION 1102, ACT OF OCTOBER 2, 1917. AUTHORIZED ON MAY 22, 1918.

Stev. 47. — No. 47.

CLEVELAND, O., 20. NOVEMBRA (NOVEMBER), 1928.

Največji slovenski rednik
 v Združenih Državah

Izhaja vsak torek

Ima 19,000 naročnikov

Naročnika:

Za člane, na leto..... \$0.84
 Za neclane..... \$1.60
 Za mozemstvo..... \$3.00

NASLOV
 upravnitva

6117 St. Clair Ave
 Cleveland, O.

Telefon: Randolph 3912

Leto XIV. — Vol. XIV.

CLEVELANDSKIE VESTI

IZ MINNESOTE

SLAVNOST NA EVELETHU

Eveleth, Minn. — Tukajšna Slovenska cerkev je dobila velike, krasne orgle s piščali, ki so zopet nova oblepava naše cerkve, ki že zdaj slovi kot najlepša in največja na Range. Orgle je izdelala firma Hilgren in Lane v Alliance, Ohio, imajo 24 govorečih stakov in štiri vrste pedalov v basu. Harmonična melodija se menjava od pičola do B. Bourdoux.

Orgle imajo 1,371 delujočih piščalk in mnogo oblepujočih. Meddeljujočimi piščalkami je nekaj zelo dragocenih v izdelanih v Nemčiji, kakor na primer flauta, ki stane sama nad \$300 kakor trdi postavljalec orgel Mr. L. B. Brown iz Minneapolisa. Delovanje orgel je Tubular Pneumatic.

Tudi zanjna oblika bo nekaj krasnega, ko bo zgotovljena. Slovenski blagoslovitelj orgel se bo vršila dne 25. novembra pri večernicah ob 3. uri popoldne. Slovensko blagosloviljenje bo izvršil Very Rev. John Schiffner iz Chisholm, orgle pa pa otvoril gospod organist iz Chisholm.

Slovenski gospod bo imel eden izmed navzočih slovenskih duhovnikov, petje bo pa oskrbel domaći pevski zbor.

K tej slavnosti se prijavno vabijo vsi rojaki po Range, da si ogledajo in slišijo ubrane glasove orgel, ki so največje in najbolj umetne na celiem Range in še morda dalje okrog.

Velika slavnost clevelandskih Poljakov.

V nedeljo, dne 11. novembra so Poljaki iz Clevelandu na slovesen način obhajali desetletnico ustanovitve poljske republike. Slavnost se je vršila v mestnem avditoriju s pontifikalno sv. mašo, katero je daroval škof Rt. Rev. Joseph Schrembs. Iste se je udeležilo nad deset tisoč oseb.

stri, v starem kraju pa očeta in dva brata. Bil je član društva Baraga C. O. F. Bodi mu ohranjen blag spomin, preostalim pa naše sožalje!

—Umrla je Jennie Grebenc, rojena Russ, stará 44 let. V Clevelandu je bivala 22 let

Doma je bila iz Travnika, Loški Potok. Tu zapušča soprogina v sedem nedorastih otrok. Bila je članica društva Srca Marije (staro). Naj počiva v miru. Preostalim članom družine gre naše sožalje!

—Preminula je 17. novembra zjutraj ob 1. uri Anna Kateren, v starosti 36 let, stanujoča na 1420 E. 49th St. Doma je bila iz Studenca pri Krškem, kjer zapušča mater, dve sestri in dva brata. Bila je članica društva Carniola Tent, št. 498 TM, in društva St. Clair Grove, št. 98 W. O. W. Tukaj zapušča soprogina v tri otroke. Bodi ji ohranjen blag spomin, preostalim pa naše sožalje!

—Resno je zbolel Mr. Ignac Smuk, 6220 St. Clair Ave., poslovodja New York Dry Cleaning Co., glavni odbornik Slovenske Dobrodeline Zvezre ter dolgoleten aktivni društveni delavec. Delavnemu rojaku želi sponzor, osem otrok in dve se-

VELIKA KATASTROFA NA MORJU

POTNIŠKI PARNAK SE POTOPIL, 117 OSEB UTONILO

New York, 14. novembra. — Zopet se je pripetila velika katastrofa na morju s tem, da se je zadnji pondeljek, dne 12. novembra na odprttem morju 250 milij od Hampton Roads, Va., potopil angleški potniški parnak "Vestriss," ki je bil namejen v Južno Ameriko. Doslej se je dognalo, da se je s parnikom vred potopilo 117 oseb in sicer 71 potnikov ter 46 mož posadke ali mornarjev. Med posrečenimi so večinoma ženske in otroci, tudi kapitan parnika William J. Carey je utonil. Med dosedaj rešenimi je 68 potnikov in 102 člana moštva.

Vzrok nesreče. — Vzrok nesreče se pripisuje malomarnosti parobrodne družbe Lampert & Holt in častnikom parnika "Vestriss;" parnik je bil že precej star in izrabljen.

Predno je odpiljil dne 11. novembra iz New Yorka, je bil le površno pregledan in nič pravilan.

Tako prvi dan, ko se je parnik nahajjal na visokem morju, je pričela voda prihajati skozi neko odprtino v bližini sklepnišča premoga. Neki uslužbenec je skušal luknjo za silo zapititi z neko desko, toda to delo je na redil le bolj površno, vsled česar je voda prihajala vedno v večji množini v parnik. Morje je bilo ta dan in naslednjem dan zelo viharno, da je metalo parnik kakor igračko. Na parniku se je nahajalo 326 potnikov z moštvo vred.

Kapitan Carey, uvidevši veliko nevarnost, je res naročil radijski operatorju že prvi dan, da naj odpošije SOS kljice za pomoč, kar se je izvršilo. Je pa kmalu zatem to obvestilo ustavil, oziroma preklical. Šele 20 ur potem, ko je bil parnik vedno v večji nevarnosti vsled dohajajoče vode, je radio operator ponovno klical na pomoč. Ako bi kapitan ne bil preklical prvega SOS signala, bi bili lahko vsi potniki z moštrom vred pravčasno rešeni. Radio operator je ostal do zadnjega trenotka v svoji kabini in se je kot junak svojega poklica s parnikom vred ponesrečil.

Prva pomoč. — Kapitan Carey, uvidevši veliko nevarnost, je res naročil radijski operatorju že prvi dan, da naj odpošije SOS kljice za pomoč, kar se je izvršilo. Je pa kmalu zatem to obvestilo ustavil, oziroma preklical. Šele 20 ur potem, ko je bil parnik vedno v večji nevarnosti vsled dohajajoče vode, je radio operator ponovno klical na pomoč. Ako bi kapitan ne bil preklical prvega SOS signala, bi bili lahko vsi potniki z moštrom vred pravčasno rešeni. Radio operator je ostal do zadnjega trenotka v svoji kabini in se je kot junak svojega poklica s parnikom vred ponesrečil.

Na kraj nesreče sta najprvo dosegla ameriški parnik "Shipper" in nemški parnik "Berlin," kasneje je pa prispeло še več drugih ladij, ki so reševalne ponesrečence plavajoče po morju. Mnogo izmed teh je plavalo po več ur, predno so bili potegnjeni na varno; dosti jih je pa med plavjanjem onesmoglo in utonilo. Zdravnik parnika "American Shipper" je preiskal skoro vse rešence; 20 izmed njih je bilo nevarno ranjenih ter je moral izvršiti več zasilnih operacij.

Pretresljivi prizori. — Ko se je jel parnik "Vestriss" že nagibati, je nastala nepopisna panika. Potniki so vsi prestrašeni hiteli v rešilne čolne, drugi so pa z rešilnimi pasovi poskakali v morje. Velika krivda zadene pri tem parobrodno družbo, ker je imela že stare in slabe rešilne čolne in pasove. Ko so neki čoln z 32 potniki spustili v morje, je pri-

VESTI IZ JUGOSLAVIJE

Umrila je dne 30. oktobra zvezcer v Kranju v starosti 65 let g. Katarina Puhar.

Umrila je posestnica in hčirka v Rogatcu Olga Sporn. Zadela jo je srčna kap.

Smrt Slovenke v tujini. — V Gladbecku je dne 16. oktobra umrla župa Ana Resnik, rojena Božič, vdova Poglajen. Rojena je bila leta 1857 v Smartnem pri Litiji. Leta 1899 je zapustila s svojim možem Janezom Poglajen svojo domovino in je potem bivala v Gladbecku. Po smrti svojega prvega moža se je poročila z Francetom Resnik.

Utopljenec v Krki. — V bližini Sent Petra pri Novem mestu je dne 25. oktobra potegnil milijan Rifelj iz Krke utopljenca, ki je moral biti že par tednov v vodi. Oblečen je bil v delavniško obleko, pokrivalo je imel zatlačeno za srajco, okrog vrata pa je imel zadrgnjen vrvico. Pri pregledovanju so našli pri njem na pločici z žebljem začrtano označbo: "Pogrešani Ostanek iz St. Lovrenca." Obveščeni orožniki so ugotovili, da je utopljenec res neki Franc Ostanek, misar iz St. Lovrenca pri Veliki Loki, ki je dne 8. oktobra neznanom zdoma izginil. Zdravniško raztelesenje v St. Petru je dognalo, da o nasilni smrti ni govorila.

Z vilami je udaril neki užitar v Hrastju pri Cerkljah ob Krki Janeza Gramca s tako silo, da je ta vsled poškodb v bolni smerti ni govorila.

Predno se je parnik "Vestriss" potopil, ni bilo videti na krovu izvzemši kapitana nobenega drugega častnika; moštvo je ravnalo brez kake discipline po svojem, kakor je hotelo. Namesto da bi spravili najprvo že ne in otroke v rešilne čolne, je pa moštvo iste vporabilo in prepuštilo potnike usodi.

Jutri bo zvezni komisar potiral na odgovor vse rešene mornarje potopljenega parnika. Vsekako bo voda tudi zahtevala od parobrodne družbe Lampert & Holt primereno odškodnino vsled povzročenemu smrti toljega številka ameriških državljanov.

Zganje usmrtilo otroka. — Že pri naših ljudeh v Sloveniji, še bolj pa doli na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otroški organizem. Do kakih posledic more to privesti, govoril jasno slučaj, ki se je pripetil dne 21. novembra ob 11. uri na jugu ni prav nič čudnega, da dajejo starejši mlajšim piti žganje, čeprav včasih že najmanjša količina zadostuje, da zastripi slabotni otro

srečanje. Mnogo jebral in študiral in če si se spustil z njim v podroben razgovor o tem ali onem, si se moral naravnost čuti njegovemu izbornemu spominu in sijenjski izkušenosti.

Ko se je pred dvema letoma začela ustanavljati naša župnija sv. Janeza, je bil Matija med prvimi zraven takoj pristopil kot ustanovnik. Zvesto je ves čas drsal a cerkvijo in kot član društva Najsvetjejšega Imena redno prihajal k službi božji in k sv. zakramentom. Še zadnji mesec, ko je za dober teden da poskušajo zapustil bolnico in živel v našem župnišču, je prejel skupno z drugimi člani sv. zakramente. Žal, moral je kmalu nazaj in ni se več povrnih.

Letos po novem letu že je začel nekako pešati. Ves je bil siromašen in včasih se je zdelo, da se mu bo pamet zmešala, tako je bil izgubljen. V tistih časih je bil morda temu ali onemu rojaku v nadlegu. Gotovo je vsak iz srca rad ž njim potpel, saj je vsak vedel kako je ž njim. To omenjam le zato, ker je pozneje sam pogosto povdral, kako silno rad bi proslil vse skupaj in vsakega posebej odpuščanja.

Zadnja dva meseca se mu je namreč glava zopet tako izbistrla, da je silno razsodno mislil. In takrat se je pokazala zopet v polni meri njegova srčna plenitost. Za pretekle "nerodnosti", kot je to sam imenoval, je bil kar preveč hud sam nase. Nekaterim je celo pisma posiljal s prošnjo, naj mu oprostijo. Da je kot globoko veren katoliški mož tudi z Bogom kar najskrbnejše uredil svoje račune, skoraj ni treba pripominjati. Z vsem dobro oskrbljen za pot v večnost, je popolnoma vdano pričakoval božjega považila. Čudno je bilo kako prepričan je bil, da bo kmalu umrl. Redek je bil nasmeh na njegovem obrazu, toda če si mu rekel, da se zdravniki ugodno izrajo o njegovem stanju, se je vselej pomilovalno nasmejal. Vsi zdravniki ne vedo, kako se počutim, je imel navado reči: "Z mojim življenjem je pri kraju." Pokazalo se je, da je imel prav.

Kar je imel premoženja, je večinoma že v bolezni razdal v dobre namene, nekaj pa tudi sorodnikom in prijateljem. Le za stroške v bolnici in za pogreb je hotel obdržati. Med drugimi, ki se jih je spomnil, je tudi naša cerkev, za kar mu bodo Bog na pripršnjo sv. Janeza, obilen plačnik!

Pogreb se je vršil v soboto dne 10. novembra zjutraj iz tukajnega župnišča v cerkev in od tam na Mount Olivet cemetary. Člani Najsvetjejšega Imena in drugi farani so se ga številno udeležili.

Ti pa počivaj v Bogu, dobri mož, in vlahv plačilo za boje, ki si jih prestal v solzni dolini, in za vse dobro, kar si storil v življenju! Poročevalc.

VAŽEN POGOVOR
dveh rojakov na Adams Ave.,
Eveleth, Minn.

"Ti, France, da ne boš pozabil na Zahvalni dan!"

"Zakaj pa, Martin?"

"No, ali še ne veš, kaj bo ta dan v mestnem avditoriju?"

"Kaj pa? Jaz prav nič ne vem."

"I, no, Slovenci bodo imeli ta večer lepo igro."

"Igro? Kakšno pa, Martin? Jaz nisem o tem ničesar slišal."

"No, France, človek bi sodil, da imaš svoj plot s koruznicu obit, da ničesar ne slišiš. Saj je vendar že po celem Range znano, da bodo naše slovenske igralke ta dan vprizorile krasno in pomenljivo igro "Smrt Marije Device." Pravijo, da bo ta igra še lepša kakor je bila "Lurška pastarica," ki so jo vprizorili lansko leto."

"No, če je pa to res, bom prišel pa še jaz v avditorij, kajti igre zelo rad gledam."

"Le pridi, France, ne bo ti

ti žal. Pa več kaj, ti imaš več žlahtnikov na Gilbertu, Aurora, Virginiji, Chisholmu in celo na Hibbingu, če se ne motim. Veš, kaj napravi? Povabi vse na Zahvalni dan, da pridejo v naš evelethski avditorij, pa jih boš imel prav po ceni zbrane okrog sebe, saj na osebo pride samo borih 50 centov vstopnine."

"Martin, imenitno si jo po-gruntal. To bom res storil, še danes bom vse pisemo povabil."

"France, ne pozabi povabiti tudi mladi 'svet', saj bo tudi za njé dosti zabave. Bo namreč tudi mala igra v angleškem jeziku, po igrah sledi pa ples, da se bo vse treslo. Stavim, da se boš še ti zasukal s svojo Marjanom, pa morda še s kako mlado plesalko? Pa veš kaj, France, ne povabi samo žlahtne, ampak sploh vse rojake po Range, katero je bil izgubljen. V tistih časih je bil morda temu ali onemu rojaku v nadlegu. Gotovo je vsak iz srca rad ž njim potpel, saj je vsak vedel kako je ž njim. To omenjam le zato, ker je pozneje sam pogosto povdral, kako silno rad bi proslil vse skupaj in vsakega posebej odpuščanja."

"Da, bom, Martin. Videl boš, da jih bom privabil na stotine."

"Torej na svidenje na Zahvalni dan zvečer v evelethskem avditoriju."

"Kaj pa, ali bo dobra muzika?"

"Tisto pa tisto. Igral bo Johnstonov orkester in s tem je vse povedano. Le nabrusi si pote, da se bo bolj lahko plesalo! Gud baj!"

Posluškovalec.

Naše martinovanje v North Milwaukee, Wis.

Milwaukee, Wis. — Pa naj tudi javnost zve, kako smo se imeli na Martinovo nedeljo v North Milwaukee pri rojaku John Ravnikarju. Priredil je bil pevski koncert na Ely, Minn. Njegove pesmi so napravile globok vtis na srca poslušalcev, in ganile so marsikaterega rojaka tako globoko do srca, da so mu sole veselja in radosti potele iz njegovih oči.

Ko človek čuje mile slovenske pesmi iz grla našega slovenskega umetnika Anton Sublja, ga tako globoko ginejo, da ga za trenotek v duhu presele v njegovo rojstno domovino. Zdi se človeku kot da sliši glas zvona iz stolpa cerkve, kje je bil krščen in kamor je počajal s svojo materko k službi božji. Nahaja se v duhu na travnikih v njegovi rojstni domovini, kjer je igral z otroci v mladih in nežnih letih; nahaja se na vasi, kjer je bil rojen in zdi se mu, da čuje domače slovenske pesmi iz grl mladih fantov, svojih nekdanjih tovarišev; naposlед se mu zdi, kajt da bi v resnici bil doma v svoji rojstni domovini v koči kjer je bil rojen in gledal v obraz svojo ljubo matere in se z njim pogovarjal.

Zatorej, rojaki Slovenci in ostali Jugoslovani v Duluthu in okolici, ne pozabite se vdeležiti omenjenega koncerta v nedeljo dne 25. novembra ob 8. uri zvečer v Y. W. C. A., 2nd Ave., W. in 2nd St., Duluth, Minn.

k naši K. S. K. Jednoti. John je bil nekdaj uradnik društva sv. Janeza Evangelista, št. 65.

Obema se prav lepo zahvaljujemo na vajuno postrežbo, prijaznost in naklonjenost. Letošnja Martinova nedelja nam ostane v trajnem spominu.

S prijateljskim pozdravom

Eden izmed navzočih.

**ROJAKOM V DULUTH, MINN
IN OKOLICI**

Naš slovenski umetnik, Anton Sublja, operni pevec iz Ljubljane priredil koncert s petjem v nedeljo dne 25. novembra ob 8. uri zvečer v Y. W. C. A., 2nd Ave. W and 2nd St. v Duluthu, Minn.

Mr. Anton Sublja je mojster v svojem poklicu, in mi Slovenci bi ga lahko nazivali, da je slovenski Coruso.

Meseca julija t. l. sem zdolaj podpisani imel priliko slišati naše mile slovenske pesmi iz grla Anton Sublja. Priredil je bil pevski koncert na Ely, Minn. Njegove pesmi so napravile globok vtis na srca poslušalcev, in ganile so marsikaterega rojaka tako globoko do srca, da so mu sole veselja in radosti potele iz njegovih oči.

Ko človek čuje mile slovenske pesmi iz grla našega slovenskega umetnika Anton Sublja, ga tako globoko ginejo, da ga za trenotek v duhu presele v njegovo rojstno domovino. Zdi se človeku kot da sliši glas zvona iz stolpa cerkve, kje je bil krščen in kamor je počajal s svojo materko k službi božji. Nahaja se v duhu na travnikih v njegovi rojstni domovini, kjer je igral z otroci v mladih in nežnih letih; nahaja se na vasi, kjer je bil rojen in zdi se mu, da čuje domače slovenske pesmi iz grl mladih fantov, svojih nekdanjih tovarišev; naposlèd se mu zdi, kajt da bi v resnici bil doma v svoji rojstni domovini v koči kjer je bil rojen in gledal v obraz svojo ljubo matere in se z njim pogovarjal.

Zatorej, rojaki Slovenci in ostali Jugoslovani v Duluthu in okolici, ne pozabite se vdeležiti omenjenega koncerta v nedeljo dne 25. novembra ob 8. uri zvečer v Y. W. C. A., 2nd Ave., W. in 2nd St., Duluth, Minn.

John Movern,

pravil že tu na zemlji toliko dobrega, ki ga prejema od sonca, obnebja, zraka, zemlje, morja, svetlobe, teme, barv, sence, rose, dežja, ptičev, rib, živali, dreves, zelišč in sladkega sadja, kolike in brezstevilne dobrote si odmenil šele v nebeski domačiji onim, ki te ljubijo. Če nam na zemlji, v tej temni ječi jih boš podelil tam v kraljevi palaci."

Kaj je sveti raj? Sveti raj je čudež božje vsegamogočnosti, iznajdba božje modrosti, vrhunec božje darljivosti, vredna cena božje odrešitve, dobrota tolika in tako neskonačna, kakor je Bog sam; zakaj "nebesa so Bog," rekla je nekdaj sv. Terezija. Zamoreli Bog nam kaj boljšega dati, kakor samega sebe? Vse veselje in ugodnosti, ki jih nam Bog daje pakušati v tem življenju, so le pičle kapljice, zajete iz morja sladkosti, v katero bo Bog vstopil svoje izvoljenje v nebesih, in vsa lepot, ki nas očara v tem življenju, je le kakor temna svetloba brleča svečice proti svetlim žarkom opoldanskega solnca. Karkoli ima ta svet lepega in prijetnega, vse je le predčutek tega, kar nas čaka v nebesih. Oh sreča, oh lepotu in slast, kakoršne nobeno oko ni videlo, uho ni slišalo in človeška srca ni občutilo, bo delež izvoljenih, ki bo njihova srca nasiliti in jih za vseleje potolaži.

"V tem svetem mestu ni bolečin, ne žalosti, ne solz, ne trpljenja, marveč preobilno čistega veselja in sladkega, neporušljivega miru je ondi delež svetnega. Ondi bodo vse imeli, kar bodo želeli, in nič jim ne bo ostalo, kar bi zamogli še želeti. Njih srce bo nasiteno in njih duša bo plavala v morju rajske slasti. Ne le vse dobre, marveč Bog sam, izvirek vseh dobrot, bo njih delež. Ta rajska radost prav za prav ne pojde v njih srca, marveč oni sami, dum in se vseleje.

Nekako tako je Gospod tudi sv. Katarini Sienski, ko se je zamaknila, pokazal žarek rajskega veličastva. Ko se je svetnica zopet zavedla, je klical: "Čudeže sem videla! Čudeže sem videla!" Njen spo-

še svetnik, ki so nebesa zasluge, pojdejo v veselje Gospodovo, v njegovo neskončno blaženost." (Sv. Avguštin).

Pa, o moj Bog, kako reven je človeški duh, in kako slab je človeški jezik! Kdo more z besedo dopovedati, kar le po veri zapopadem in kar bomo nekaj, ako Bog da, v resnici spoznali in uživali.

Poslušajmo, kaj svetniki o tem govore. Bog je dopustil sv. Tereziji, ko se je zamaknila, pogledati v preddvore večnosti. V svojem životopisu ona tako le govori:

"Reči, ki sem jih videla tam, so tolike in tako čudne, da najmanjša izmed njih dušo vso osupne in jo napoljuje za celo življenje z neskončnim sovraštvom do vsega posvetnega. Kaj takega živa duša kar misli ne more. Ta prikaz me tako razveseli in moje srce zabilje v tako sladko zadovoljnost, da ni izreči. In Gospod, odkrivši mi te čudeže, reče:

"'Glej, moja hči, kaj izgubi-jo, ki me razzalijo.'

"Poglej v večnost," pravi dalej svetnica, "je mojo dušo tako presunil in moje srce napolnil s tolikim sovraštvom do vsega posvetnega, da sem odslej vse dobreto v ugodnosti ter sovraštvu v naveličanju, je vrhunc nih blazenosti. V tvoji neskončnosti in velikosti, o Gospod, je skrito neskončno veselje za tvoje služabnike. Zakaj velik si, o Gospod, in neizmerna je tvoja velikost; brezstevilni so tvoji zakladi in neskončna je tvoja dobrota. Zato je tudi obdarilo, ki nas čaka v nebesih, neskončno, brezstevilno in neizmerno. Zakaj velik si, in tvoji darovi so toliki, kolikoršen si ti, ti pa bo naše plačilo in naše zveličanje. Torej bo Bog sam naša dovršena sreča. Na veke ga bomo gledali, na veke bodo puheti plameni naše ljubezni in naših zahvalnih pesmi ne bocnikar konec. Ta je naša sladka nada, da potem življenju začne novo življenje, ki bo trpel vekomaj. Ondi bo vse do-

vednik jo nagovarja, naj mu pove, kaj je videla. Toda ona odgovori:

"Zelo napačno bi bilo se predniti kaj takega. Človeški jeziku ni dano izraziti vrednost na krasoto nebeskih zakladi."

S. Vincenc Fererij pravi:

"Nebeško kraljestvo je tako nezapopoljivo, da vse trpljenje tega življenja in celo bolečine, ki so jih svetniki prestajali, niso zadostna cena, da bi užival zanje, ne rečem nebesa, ampak eno sam uro nebeškega veselja."

Poslušajmo naposled še sv. Avguštin, kaj govori o nebesih: "Veličastvo večnega življenja je toliko, da bi moral, ko bi ga tudi le en sam dan imel uživati, za sam ta dan brez števila let sovrašiti vse bogastvo in veselje tega sveta. V nebesih je vse, kar je ljubega in dragega, in ni mogoče še kaj želeti, kar bi ondi ne bilo. V nebesih je vse dobrota, in sicer neskončna dobrota, zakaj Bog sam, izvirek vseh dobrot, je sladak užitek izvoljenih, in gotovost, da ga bodo uživali na vse veke brez strahu in naveličanja, je vrhunc nih blazenosti. V tvoji neskončnosti in velikosti, o Gospod, je skrito neskončno veselje za tvoje služabnike. Zakaj velik si, o Gospod, in neizmerna je tvoja velikost; brezstevilni so tvoji zakladi in neskončna je tvoja dobrota. Zato je tudi obdarilo, ki nas čaka v nebesih, neskončno, brezstevilno in neizmerno. Zakaj velik si, in tvoji darovi so toliki, kolikoršen si ti, ti pa bo naše plačilo in naše zveličanje. Torej bo Bog sam naša dovršena sreča. Na veke ga bomo gledali, na veke bodo puheti plameni naše ljubezni in naših zahvalnih pesmi ne bocnikar konec. Ta je naša sladka nada, da potem življenju začne novo življenje, ki bo trpel vekomaj. Ondi bo vse do-

vršeno, vse resnično, vse sveto in vse večno. Ondi bo pravijočnost naša jed, modrost naša piča, neumrjočnost naša kinč in večnost naše prebivališče."

3. Nebesa — kraljestvo.

Sv. pismo opisuje v bukvah modrosti govorjenje bedakov tako-le: "Kratek in težaven je čas našega življenja in ni ga ohladila ob koncu človekovem;

in za nobenega se ne ve, da bi se bil vrnil iz onega sveta . . . Zatorej pridite in uživajmo pričočo dobre ter hitro rabimo stvari še v mladosti. Na-

polnimo se z dragim vinom in mazili, in naš nam ne odide časov svet. Venčajmo se s cvetlicami, dokler ne zvenejo; naj ga ne bo travnika, da bi ga naša sladnost ne prehodila. Nihče izmed nas ne bodi ločen od naše potrate; povsod puščajmo za seboj znamenja veselja, ker je naša delez in to naša usoda; zakaj po tem življenju nas nikoli več ne bo."

Tako so govorili brezbojni bedaki pred več kakor štiri tisoč leti in žalibog nahajamo jih še dandanačni mnogi, ki tako govorijo, ki ne poznajo Boga in večnosti ter si hočejo žeje po blaženosti pogasiti s posvetnimi sladnostmi. Bog pa, da nam izpodija vsak izgovor ter nas seznanji s prihodnjem srečo, je poslal na svet svojega edinorodnega Sina, ki nebesa dobro poznava in katemu smemo verovati, karkoli nam pravi o njih. Poslušajmo tore

GLASILLO K. S. K. JEDNOTE

Izbira na teret
Lokalna Krščansko-Slovenska Katolička Jednota v Slovenskih državah
zemljah.

Uredništvo je pravovaljeno
Tiskarstvo: Rastislav ŠKARF

Načrt, na 1000
Na rednem
Na izseljenec

OFFICIAL ORGAN
of the
GRAND CATHOLIC SLOVENIAN CATHOLIC UNION
of the
UNITED STATES OF AMERICA
Maintained by and in the interest of the Order.
Issued every Tuesday

OFFICES 6117 St. Clair Ave. CLEVELAND, OHIO.
Telephone: Randolph 3012.

NAŠIM SOBRATOM V KANADI

V zadnji številki Glasila je naš brat glavni predsednik izrazil svoje priznanje društvu Kristusa Kralja, št. 226, Cleveland, Ohio, ker tako lepo napreduje. "Čast komur čast!" kličemo tudi mi; toda razmre in velika kompeticija v naši sedanji jubilejni kampanji so nanesle tako, da ne smemo prezreti se enega krajevnega društva, ki tudi zelo napreduje. To priznanje in ta zasluga velja našim sobratom v Kanadi, in sicer društvu sv. Janeza Krstnika, št. 227 v Edmontonu, Alta.

Kdo bi si mislil, da bo kako naše krajevno društvo baš v Kanadi doseglo rekord vseh rekordov, kar hočemo črno na lelem dokazati.

Društvo sv. Janeza Krstnika, št. 227 je pristopilo k naši Jednoti 21. avgusta letos z 20 člani. Kakor razvidno iz uradnega poročila, ki sledi prihodnji teden, je k označenemu društvu zadnji mesec (oktobra) pristopilo zopet 24 novih članov, tako da je še to društvo koncem oktobra že 76 članov aktivnega oddeka! S tem je postal naše največje društvo kar jih imamo v Kanadi.

Od dneva pristopa tega društva v našo Jednoto do konca oktobra je poteklo natančno 71 dni, oziroma dva meseca in 11 dni, pa so naši navdušeni sobratje v Edmontonu došeli že do takoj velikega števila. Od dneva ustanovitve z ozirom na število prvih članov (20) do 31. oktobra so napredovali za 275 procentov. S takoj velikim in tako hitrim napredkom se ne more ponataši še nobeno drugo krajevno društvo naše Jednote. V dobrih druh mesecih je društvo št. 227 že doseglo zadostno število, da bi lahko poslalo svojega delegata, če bi se konvencija vrnila danes Torej živeli naši sobratje v Kanadi, ker greste s tako lepim zgledom naprej. Čast vam in priznanje!

Vse kaže na to, da bomo imeli na prihodnjem konvenciji tri deleži iz Kanade, kar bo sploh prvi slučaj v zgodovini naše Jednote.

Zdaj poslujejo v Kanadi sledeča naša krajevna društva: Marije Pomagaj, št. 212 v Timmins, Ontario, z 21 člani; sv. Stefana, št. 225, Toronto, Ontario z 71 člani; sv. Alojzija, št. 221 v Kirkland Lake, Ontario z 56 člani, in sv. Janeza Krstnika, št. 227 v Edmontonu, Alberta z 76 člani. Skupno število članov aktivnega oddelka vseh teh društev znaša 224. Najmlajše društvo je sedaj postal že največje.

Žal, da še do danes nimamo imen vseh uradnikov tega društva za objavo izvemši nad vse marljivega tajnika brata J. Likoviča. Po naši sodbi bo označeno društvo do konca tekočega leta doseglo tudi to čast, da mu bo prisojena kaka nagrada običajne polletne kampanje, vsled česar ga bomo z največjem veseljem in ponosom vpisali v Zlato Jednotino knjigo, kot prvo društvo naše sosedne Kanade.

PAPERKI

(Piše urednik.)

Najprvo naj omenim, kako sem praznoval predzadnjo nedeljo 10. obletnico premirja in zaeno tudi letosnjega sv. Martina. Zanimivo, pa tudi slabo! Ker je bilo krasno vreme, smo se popoldne z avtomobilom pohajali venkaj iz mesta namenjeni v Gates Mill. Ta načrt nam je pa prekrižala mala luknjica v notranjem gumijastem obroču avtomobilskega kolesa. Naš nameravani izlet se je končal točno ob 4. popoldne nekje tamkaj na Mayfield Rd, kjer smo bili internirani sredi široke ceste cele štiri ure, dokler ni neki avtomobilski doktor ali mehanik onega kolesa popravil.

Cakati v nedeljo popoldne cele štiri ure sredi glavne ceste, to ni mala stvar. Ustavili smo se pri solnčnem svitu, domov smo jo pa odrinili šele v noči, ko so vse električne žarnice gorele. Baš v tem času sem se spominjal veselja in razpoloženja na dan sv. Martina pred desetimi leti tamkaj v nepozabnom mestu Chicago. Kolika razlika! Pri Martinu Nemaniču na 22. cesti smo to čas pohajali na zmagno Amerikanec, letos pa tukaj sredi Mayfield Rd. ceste ni niti kapljice vode na razpolago. Toda resnici na ljubo moram povedati, da smo imeli točno ob 7. uri zvečer v našem avtomobilu Chicken dinner. Nikar si pa pri tem ne pomisli, ali pečenih In tako ceno prodaja take čevpič. Naš hišni šofer nam je lje naš Rudi. Ne vem, ali ima iz pol ure oddaljene sladčičarne lastno izdelovalnico ali tovarno,

prinesel nekaj zavitkov "candida" imenovanega "Chicken dinner," en zavitek stane en nikelj. Kar pristoka k pravem "Chicken dinner," smo si pa predstavljali in misili. Da, v resnici, letosnjega sv. Martina ne bom zlepa pozabil, in vse to je povzročila samo mala luknjica pri kolesu avtomobila! Pazite torej tudi na male luknjice!

Napisov in tablic "Chicken Dinner 5c" najdete v Clevelandu na tisoče in tisoče. Nedavno sva korakala z nekim prijateljem iz New Yorka po St. Clairju. Zagledavši ta napis nad vhodom nekega restavrantja, je moj prijatelj glasno vzkliknil: "Srečni ljudje, ker lahko tako po ceni pečene piške obirate! Samo 5c kurja pečenka!" Jaz sem ga takoj zatem peljal v oni lokal in kupil zanj kar tri take sladke kurje pečenke, zavite v papirju in plačal za to 15 centov.

Pa pravijo, da ne živimo v dobi prosperitete! Zadnjo soboto popoldne sem obiskal znanega prijatelja Rudolf Cerkenika, ki se je nedavno preselil v južno stran našega mesta, v starodavni in znani Newburg, kjer ima lepo urejeno trgovino z mešanim blagom. Se nikdar v svojem življenju nisem videl in ne užival. Eden izmed njih tehtova ravno en funt. Dva sem si prihranil za pirhe. Zavzemata častno mesto v moji pisarni. Ves vonj različnih parfumov ni niti senca proti vonju teh jabolk. Eden izmed mojih znancev v Willard, Wis. mi piše, da mi bo poslal za Miklavž velikansko zeljnato glavo, kolerabo in bučo. Če se bo

ali jih je pa morda kupil cele vagona da so tako poceni? Za spomin sem kupil pri njemu veduščevatov ovratnikov (krogeljcev) po 5 centov, pol ducata ovratnic iz pristne svilje po 50 centov in en velik kostarski piškar, vsebujoč 10 galon. Slednjega sem dobil skoro zastonj. Skoda, da je naš veletrgovec Rudi tako daleč v Newburgh! Ako bi bil tu na St. Clairju, bi pri tej svoji veliki razprodaji blago lahko že desetkrat prodal. Svoji k svojim!

Zadnjo sredo je imelo naše društvo sv. Cirila in Metoda v Nottingham po seji svoj Marton večer. Skoda, da niso bili navzoči vse člani in članice! Imeli smo se izborno po staro običajni navadi. To pot sta se naša društvena muzikantarna brat Plevnik in brat Stefančič izborno obnesla. Na decembra seji bosta oba izvoljena za častna dosmrtna društvena harmonikarja, seveda brez kakih nagrade ali plače. Tako bomo še v bodoči izvolili za "oberkelnarice." Mrs. Plevnikova in Mrs. Rupertova, brata Vesela pa za častnega društvenega proviantnega mojstra, ker ima tako izborno in okusno šunko.

Ta večer bi bili morali napeljati radio iz naše zborovalne dvorane pri bratu Kavšku, kajti pelo se je kakor v kaki operi. Meni se je najbolj dopadal tercet pesmi "Zavberga Gorjanca," katero so peli Mr. Plevnik, Mr. Rupert in Mrs. Černe. Govoril bom z našim znanim mojstrom muzikalij Mr. Mervarem, naj izposluje, da bi ta naš slavni društveni tercer zapel kako novo na Victor ali Columbia plošče. Tone Subelj res lepo poje, toda naš tercer ga pa "bita."

Med plesnimi točkami mi je najbolj ugajal Mr. Vesel, ko se je tako galantno in lepo sukal z gospo dr. Škurjevo, med tem ko mi je g. doktor razkladal kaj so jetne in ledične bolezni. Tja enkrat januarja ali februarja gremo pa na maškaradno veselico Cyril-Metodarjev.

Zadnji četrtek, dne 15. novembra, na dan sv. Leopolda smo imeli tako krasno vreme v Clevelandu kakor meseca maja ali junija. Če nam bodo vremenski bogovi še nekaj mesecev takoj naklonjeni, se to zimo sploh ne bomo mogli nič kepati ali drsati. Baš to krasno vreme je morda vplivalo tudi na želodec gotovih oseb. Naša slavna časnarska miza v hotelu "Jenetta" je bila opoldne skoro prazna. Pri tej mizi sva prišedla sedela samo dva gostja, jaz in naš nadhišnik Polde iz Ribnice. Privoščila sva si v ta namen špansko rižoto z endivijo solato in praženim ohijskim krompirjem. Naše stalno omizje je manjkalo. Mr. P. se je menda ta dan postil, Jaka D. je podil ta čas zajce tamkaj blizu Lorain, moj kolega Tone je pa v pisarni pregledoval dopise in naslovne kartice.

V Blaznikovi praktiki je sv. Miklavž označen na dan 6. decembra. Kaj si mislite? V moji pisarni je pa Miklavž nosil že zadnjo sredo, dne 14. novembra ob 11. uri dopoldne! Moj kolega Tone, ki ima svojo lepo urejeno pisarno nedaleč od mena, me je k sebi povabil ter mi za Miklavž izročil tri krasne lepe, rudeča in dišeča jabolka. Dobil jih je namreč cel zabol od svojega prijatelja Mr. Geo. Lasicha iz Wenatchee, Wash. Takih finih jabolk pa še nisem videl in ne užival. Eden izmed njih tehtova ravno en funt. Dva sem si prihranil za pirhe. Za vzemata častno mesto v moji pisarni. Ves vonj različnih parfumov ni niti senca proti vonju teh jabolk. Eden izmed mojih znancev v Willard, Wis. mi piše, da mi bo poslal za Miklavž velikansko zeljnato glavo, kolerabo in bučo. Če se bo

res ta Miklavž tako obnesel, bom dal kolerabo mojemu kolegi Tonetu za Miklavžovo dardo.

V Clevelandu je bilo zadnji teden 57 rojstnih slučajev. V nekem lokalnem angleškem dnevniku sem viden vsa imena teh novorjenec ter njih srečnih? mater. Med temi je bilo 12 jugoslovenskih imen. Pa pravijo, da so naše clevelandske štorklje že odletele proti jugu? Vse kaže na to, da vpliva izvlečev Hooverja tudi na prosperitet glede obiska štorkelj.

Se nekaj! V ravno istem listu sem čital slednje odprto pismo: "Cital sem pismo Mrs. Jennie H. A. Veseli me, da se tudi ženske zanimajo za vprašanje prohibicije in da držijo z nami. Ideje Al Smitha glede modifikacije prohibicijske postave so bile velika nevarnost za naš posel in obrt. Toda k sreči lahko zopet pričakujemo veliko prosperitet v naši kupiji in pri našem dobitkanem delu še za bodoča štir leta. Butlegar."

V istem listu sem dalje čital slednje vrstice: "Dosti naših Clevelandčanov dela te dni zanimali eksperimente v svojih kleteh." Da, to je resnica. Ti eksperimenti bodo pa čez čas marsikom zmesali tudi njegov temperament.

V izložbenem oknu John Grinlove železne trgovine blizu našega urada so na ogled razne potrebščine za lovce. Poleg tega se vidi tudi dosti nagačnih veveric in dva živa zajca. K sreči nista ta dva zajca divja, ampak domača. Lovci, pozor!

Glasilo slovenskih socialistov v Ameriki, "P." primerja v št. 1104 zadnjo narodno, oziroma predsedniško volilno kampanjo cirkusu. Pri vsem tem pa ne črhnemo niti besedice, kako vlogo so v tem cirkusu igrali volilni socialistične stranke, oziroma da je njih edini dosedanji kongresnik Berger pri teh voščih sijajno propadel. V resnici, to je bil pravi cirkus tudi za socialiste!

Kot glavni tajnik kakega društva ali organizacije se gorovo najbolj postavlja naš John Žnidarič tukaj v Clevelandu. Kot tajnik neke športne organizacije ima za pomoč dve podajnici in 15 rezervnih tajnikov. Ena izmed teh podajnic opravlja slovensko korespondenco in stenografsko, druga pa angleško. Urada za poslovanje ima kar dva. Letna plača izborna in mastna! Ta glavni tajnik dobiva namreč za svoje delo 30000 dolarjev na leto, tako tudi vse njegov pomočni štab.

Na Dunaju je nedavno neki češki dijak prasko univerze zmagal kot prvak jedačev. Podjetje je namreč sto češljivjev cmokov. Dober tek! Ta človek ima gotovo prav posebne vrste želodec!

P. S. Kolikrat bo list "Glas Svobode" zopet zatisnil svoje trudne oči in nepričakovano vstopil do smrti, to nam bo pokazala bodočnost.

Tudi mnogo farmarjev reže v sedanjem času slamo, toda vezati otroke, kakor jih znači pri G. S., tega pa ne zna vsak! Sapijent sat!

Oblastni izseljenički urad v Ljubljani. (Iz poročila predsednika oblastne skupščine dr. M. Natlačena na seji dne 23. oktobra, 1928.)

V svesti si veliko važnosti izseljeničkega vprašanja za slovensko ljudstvo, je ljubljanska oblastna skupščina na svoji ustanovitvi in posredovanju oblastnega urada za izseljenički urad za ljubljansko in mariborsko oblast v Ljubljani.

o taksah in pristojbinah ukinile visoke pristojbine, ki značajo pri jugoslovenskih oblasteh za izseljenički potni list po 448 dinarjev ali tudi še več.

Dosej naši izseljeniči niso bili vajeni, da bi državni ali avtonomni uradi zanje skrbeli. Temu je pripisovali, da so svojci izseljenec celo pri pozvedbah nadzornik Franc Fink sam ter je posloval z dovoljenjem velikega župana v posebni sobi v poslopu policijske direkcije.

Dne 1. oktobra, 1928 se je preselil oblastni izseljenički urad v za to določene prostore v novo dograjeni palači Delavske zbornice na Miklošičevi cesti.

Da se ustvari podlaga za uspešno delovanje oblastnega izseljeničkega urada, se je takoj od začetka pričelo z urejevanjem "katastra izseljenec." Temu delu so se pritegnili tudi naši župani, ki so dobili potrebnih navodila in tiskovine za popis rojakov, nahajajočih se v tujini. Pokazalo se je, da obične splošne niso imeli nobene evidence o svojih odsotnih ljudeh. Zato je bilo to delo težko in zamudno, ker je bilo treba izvesti nešteto poizvedb s širokim območjem.

100-LETNICA TOVARNE USA
NJA V MOKRONOGU Redek jubilej je obhajala tovarna usnjna Franceta Pence v Mokronogu. Leta 1828, dne 29. oktobra je kupil Andrej Pence — starci oče sedanjega posestnika — od gospa Josipine pl. Vitalis posestvo, in na tem posestvu se je naselila rodbina Pence, pa začela usnjarsko obrt. Seve je bil začetek majhen. En pomočnik in en vajenc sta obdelovalo kože, pa že v par letih ni zadostovalo to delavstvo. Pet delavcev se je naselilo v delavnici, usnjarsko obrtovo je bil z obnovljivimi vetrovih, ki vejojo iz osrčja južno-vzhodnih alp, ki na severu obdajajo mesto, ki je zlasti znano po ugledni univerzi. Precejšnja reka teče po sredini mesta med snažnimi ulicami z lepimi spomeniki, vodnjaki, starimi in modernimi cerkvami v posloplju.

Eno najblžjih in načelno najbolj obiskovanih letovišč je Bled, ljubko alpsko mesto ob obali precejšnjega jezera pravljene lepot. Kralj ima tam svoje poletno rezidenco in bele vile z obsežnimi vrtovi so posejane po pobočju, obdane od bujnega listnatnega drevja. Predstavlja se si smaragdno-zeleno jedro, obdano od ogromnih smrekovih gozdov na pobočjih in pečinah Julijskih Alp, nad strmo steno tik nad jezerom pa srednjoveški grad slikovite oblike. Stevilne cerkve so posejane po vseh gričih in pobočjih daleč naokoli. Nekoč so bile utrjene z močnim obzidjem proti vpadi Turkov, ki so ponovno prihrameli v deželo in odnesli ubogim kmetom vso žetev.

Ni bil pa zadovoljen sedanji posestnik, v Švici, v Nemčiji — posebno v Hamburgu — je hotel porabititi svojo znamost. Stroj za stroj je prišel v novozidanem tovarno, vse je gonila lokomobila. Po požaru leta 1911 je tovarna zrasla večja in obširnejša. Lokomobila se nabavila velika, kakšen razloček od leta 1899, v katerem je sedanji lastnik prevzel tovarno. Sedaj je tovarna založena na najmodernejšimi stroji, zmore vsako delo, konkurenca v finci in dobroti blaga tudi z inozemstvom. Nad 50 delavcev posluje ob strojih, ves obrat je električno razsvetljen, te dobrote je deležen tudi trg Mokronog. Izdelki so znani tu, pa tudi v inozemstvu so priljubljeni. Ob stoletnici želi vsak, da bi podjetje še nadalje cvetelo. Saj je Dolenjska itak revna na industriji. Naj bi jo vsi čini podpirali, da bo lahko redila otroke svoje grude. Ravno pri tem podjetju se jasno vidi, kam se lahko povzpne Slovenec, ki je priden in podjeten.

Izseljenični urad je zlasti posečal svojo pozornost raznim brezvestnim izkorščevalcem, da njihovo kvarno delovanje zaraža ali vsaj čim bolj omeji. Vsakemu izseljeniku daje izseljenički urad pred njegovim odhodom vse potrebna navodila, da mu potovanje čim bolj plajša in da ga odvrne od nevarnosti, ki mu prete.

Dosej je bilo v letošnjem letu odpravljenih iz Ljubljane: v Canada, 6

K. S. K.

JEDNOTA

Ustanovljena v Jolietu, Ill., dne 2. aprila 1894. Inkorporirana v Jolietu, državi Illinois, dne 12. januarja 1898.
GLAVNI URAD: 1004 N. CHICAGO ST., JOLIET, ILL.
Solventnost aktivnega oddelka znaša 101.03%; solventnost mladinskega oddelka znaša 144.73%.

Od ustanovitve do 1. oktobra, 1928, znaša skupna izplačana podpora \$3,307,981.

GLAVNI URADNIKI:

Glavni predsednik: ANTON GRDINA, 6019 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.
I. podpredsednik: JOHN GERM, 817 East C St., Pueblo, Colo.
II. podpredsednik: MRS. MARY CHAMPA, 311 W. Poplar St., Chisholm, Minn.
Glavni tajnik: JOSIP ZALAR, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill.
Pomočni tajnik: STEVE G. VERTIN, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill.
Blagajnik: JOHN GRAHEK, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill.
Duhovni vodja: REV. KAZIMIR CVERCKO, 2618 W. St. Clair St., Indiana-
polis, Ind.
Vrhovni zdravnik: DR. JOS. V. GRAHEK, Amer. State Bank Bldg., Cor.
Grant & 6th St., Pittsburgh, Pa.

NADZORNJI ODBOR:

MARTIN SHUKLE, 811 Ave. A., Eveleth, Minn.
LOUIS ZELEZNICKAR, 2112 W. 23rd Place, Chicago, Ill.
FRANK FRANCICH, 5405 National Ave., West Allis, Wis.
MIHAEL HOCHEVNIK, R. F. D. 2, Box 59, Bridgeport, Ohio.
MRS. LOUISE LIKOVICH, 9511 Ewing Ave., So. Chicago, Ill.

FINANČNI ODBOR:

FRANK OPEKA Sr., 26-10th St., North Chicago, Ill.
FRANK GOSPODARICH, Rockdale, Pa., Joliet, Ill.
JOHN ZULICH, 15303 Waterloo Rd., Cleveland, Ohio.

POROTNI ODBOR:

JOHN DECMAN, Box 529, Forest City, Pa.
JOHN R. STERBENZ, 174 Woodland Ave., Laurium, Mich.
JOHN MURN, 42 Halleck Ave., Brooklyn, N. Y.
MATT BROZENIC, 121-44th St., Pittsburgh, Pa.
RUDOLPH G. RUDMAN, 285 Burlington Rd., Forest Hills, Wilkinsburgh, Pa.

UREĐENIK IN UPRAVNIK "GLASILA":
IVAN ZUPAN, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

Vsa pisma in denarne zadeve, tikače se jednote, naj se pošljajo na glavnega tajnika JOSIP ZALAR, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill.; dopise državnemu tajniku, razna gazzanija, oglase in naročnino pa na "GLASILLO K. S. K. JEDNOTE", 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

NAZNANILO!

V začlogi imamo lično in fino izdelane ZLATE Jednotne zname. Cena znakom \$1.00 komad. Društva, ki želijo zname, naj pišejo koliko jih hočejo, nakar se jim bo znake poslano.

Josip Zalar, glavni tajnik.

IZ URADA GL. TAJNIKA

IMENA NOVOPRISTOPLIH
ČLANOV IN ČLANIC MLA-
DINSKEGA ODDELKA

mesece oktobra, 1928

K društvo sv. Jožefa, št. 2, Joliet, Ill., 18848 Dorothy Angel.

K društvo sv. Družine, št. 5, La Salle, Ill., 18849 Gertrude Pirski.

K društvo sv. Frančiška Saleskega, št. 29, Joliet, Ill., 18850 Joseph Kure, 18851 Theressa Kure.

K društvo sv. Barbare, št. 40, Hibbing, Minn., 18852 Janet Zbacnik, 18853 Betty Zbacnik, 18854 Margaret Zbacnik.

K društvo sv. Jožefa, št. 41, Pittsburgh, Pa., 18940 William Baša, 18941 Christine Baša, 18942 Frank Baša.

K društvo sv. Alojzija, št. 42, Steelton, Pa., 18855 Anna Zelko.

K društvo sv. Florijana, št. 44, South Chicago, Ill., 18856 Rudolph Novak.

K društvo Marije Device, št. 50, Pittsburgh, Pa., 18857 Catherine Moravec, 18858 Joseph P. Cvetaš.

K društvo sv. Petre in Pavla, št. 51, Iron Mountain, Mich. 18859 Otto Pecar.

K društvo sv. Alojzija, št. 52, Indianapolis, Ind., 18860 Sophie Skada, 18861 Louise Skada, 18862 John Skada.

K društvo sv. Lovrenca, št. 63, Cleveland, O., 18863 Lawrence Novak, 18864, Joseph Novak, 18865 Mary Pekolj.

K društvo sv. Petre in Pavla, št. 64, Etna, Pa., 18866 Frank Lorkovich, 18867 Stefan Lorkovich, 18868 Anthony Lorkovich.

K društvo sv. Jurija, št. 73, Toluca, Ill., 18869 Suzanne Svatz, 18870 Jack P. Ball, 18871 Mary T. Lehman, 18872 Maurine E. Ball, 18873 Richard W. Ball, 18874 Barbara R. Ball, 18875 Frank Padavich, 18876 Andrew Padavich.

K društvo Vitezi sv. Martina, št. 75, La Salle, Ill., 18877 Frank Horzen, 18878 Josephine Horzen.

K društvo Marije Pomagaj, št. 79, Waukegan, Ill., 18879 Frank Roznik.

K društvo sv. Antona Padovanskega, št. 87, Joliet, Ill., 18880 Raymond J. Adamich.

K društvo Friderik Baraga, št. 93, Chisholm, Minn., 18881 Antonia Laurich.

K društvo sv. Alojzija, št. 95, Broughton, Pa., 18882 Robert Luznar, 18883 Emma Luznar.

K društvo sv. Cirila in Metoda, št. 101, Lorraine, O., 18884 Frank Muc.

K društvo sv. Jožefa, št. 103, Milwaukee, Wis., 18885 Edward Barborich.

K društvo sv. Genovefe, št. 108, Joliet, Ill., 18886 Margaret Pikuš.

K društvo sv. Ane, št. 120, Forest City, Pa., 18887 Evangeline Rudolph, 18888 Elizabeth Znevitz.

K društvo sv. Ane, št. 127, Waukegan, Ill., 18889 John S. Pucin.

K društvo sv. Barbare, št. 128, Etna, Pa., 18890 William Cesar.

K društvo sv. Družine, št. 136, Willard, Wis., 18891 Peter Digosky, 18892 Joseph Digosky, 18893 Antonia Dubinsky, 18894 Frances Digosky, 18895 John Digosky, 18896 Walter Digosky, 18897 August Podobnik, 18898 Daniel Smreček.

K društvo sv. Cirila in Metoda, št. 144, Sheboyan, Wis., 18899 Rudolph Obstetar, 18900 Stanley Obstetar, 18901 Joseph Obstetar.

K društvo sv. Valentin, št. 145, Beaver Falls, Pa., 18902 John Sutej.

K društvo sv. Jeronima, št. 153, Canonsburg, Pa., 18903 Amelia Pogoreltz.

K društvo Marije Magdalene, št. 162, Cleveland, O., 18904 Dorothy Urbancic, 18905 Frances Skrab, 18906 Rose Skrab.

K društvo sv. Jožefa, št. 169, Cleveland, O., 18907 Frank Dolenc, 18908 Stanley J. Hribar, 18909 Mary J. Hribar.

K društvo Vnebovzetje Marije, št. 181, Steelton, Pa., 18910 Catherine Husic.

K društvo sv. Štefana, št. 187, Johnstown, Pa., 18886 Victor Pristov; pristopil meseca septembra.

K društvo Marije Pomagaj, št. 188, Homer City, Pa., 18911 Steve Kiščík.

K društvo sv. Helene, št. 193, Cleveland, O., 18943 Pauline Lavrich, 1844 Mary Primožnik, 18945 Anna Primožnik, 18946 Theresa Arh, 18947 Olga Arh, 18948 Helen Arh.

K društvo Marije Pomagaj, št. 196, Gilbert, Minn., 18912 Justine Praznik, 18913 Edward Praznik, 18414 Mary Stupca.

K društvo sv. Sreće Marije, št. 198, Aurora, Minn., 18915 Molly Perushek.

K društvo sv. Vitezi sv. Martina, št. 206, South Chicago, Ill., 18917 Steve Leka, 18918 Eva Melvan, 18919 Louis Mender, 18920 Onka Odomovich, 18921 Julia Odomovich, 18922 Barbara Gornick.

K društvo sv. Brigite, št. 221, Greaney, Minn., 18923 Edward Gorenc, 18924 George Gorenc.

K društvo sv. Stefana, št. 224, Cleveland, O., 18916 Anna Cavas, 18925 Martin Rascan, 18926 John Rascan.

K društvo sv. Terezije, št. 225, South Chicago, Ill., 18927 Catherine Barbich, 18928 Anna Barbich, 18929 Pete Barbich, 18930 John Barbich, 18931 Mary Barbich, 18932 Veronika Sirovica, 18933 Dorothy Radelia, 18934 Margaret Radelia, 18935 Sophie Radelia, 18936 William Radelia, 18937 Catherine Radelia, 18938 Josephine Radelia, 18939 Lawrence Radelia.

Josip Zalar, glavni tajnik.

Metod Golmayer:
V GORICO!
(Spomini ob desetletnici).

V Gradiski smo se naselili v neki tovarni. Delo, da so delali v našem prihodu je bila zelo v zastavah, ko so meščani videli, da smo Slovenci v Gorici absolutni gospodarji, je prikipele navdušenje do vrhunca. Slovenske trobojnice so slovensko plapolale skoro z vseh javnih in privatnih poslopij, kakor tudi z gradu. Meščani in okoličani so bili prijazni z nami in začela se — kot je to vedno v našem prijateljstvu — nova poznanstva. Da je bil le prost službe, že je hitel v paketom pod paždu v obiske! Skladšča so bila že nabito polna, pa smo jih malo ohladili za novo blago.

In Gorica! Že pri našem prihodu je bila zelo v zastavah, ko so meščani videli, da smo Slovenci v Gorici absolutni gospodarji, je prikipele navdušenje do vrhunca. Slovenske trobojnice so slovensko plapolale skoro z vseh javnih in privatnih poslopij, kakor tudi z gradu. Meščani in okoličani so bili prijazni z nami in začela se — kot je to vedno v našem prijateljstvu — nova poznanstva. Da je bil le prost službe, že je hitel v paketom pod paždu v obiske! Skladšča so bila že nabito polna, pa smo jih malo ohladili za novo blago.

Slovene so bile v našem prijateljstvu — ker Lahom ni bilo verjeti. Ukažali so še polku, da mora biti 10. novembra ob 3. zjutraj preko demarkacijske crte, sicer.

Zalostno je bilo vladala v mestu silna revščina, zato so mamicice od veselja jokale, ko so zagledale belo moko, sladkor, kavo, makarone ... Znosili smo pa še premalo, ker Italijani so dobili po našem odhodu milijonske vrednosti. Tako smo bednežem, ki so v begunstvu mnogo pretrpeli, vsaj malo pomagali.

Seveda, ob takem razpoloženju ni bilo brez streljanja in silnega kravališanja. Častniki so bili silno "majhni," niso si upali reči žal besede, niti niso skušali pozneje protestirati, ko so nekateri njihovi konjarji mesto njih jezdili v Gorico! Rekli so: "Ce mi konje snažijo, jih bom pa še jezdili!"

V Gradiški se je pa izvršil zadnji proces; na vso jezo smo pometali s kap "Korina" in si nadeli na njegovo mesto slovenske trakove. To je bilo navdušenje!

Poleg vse straže smo začeli čistiti tudi Gorico. V zmedi, ki je bila v teh dneh povsod, se je nateplo v mesto mnogo italijanskih ujetnikov. Pohajkovali in kradli so, kjer so le mogli. Pa smo jih začeli loviti in eksplodirati preko Soče! Smešno je bilo videti tak lov. Na cesti sta se srečala, pa si mu kar nedonoma pomolil pod nos revolver. Ce se ni junak iz Kalabrije sesedel od strahu, se je pa vsaj zapeljal najmanj tri korake nazaj. Menda je bil samo eden izmed mnogih, ki je imel toliko korajže, da je pokazal pete. Pa jo je tudi dobil v peto od nekega nadporočnika Ljubljancana. Preko Soče, svojim tovarišem naproti, jim je pa tako smrdelo, da so raje prečepeli par dni — v kleteh.

Pa so dnevi brzeli. Zbirati se so začeli nad Gorico temni oblaki, ki so delali skrbi goriščemu slovenskemu prebivalstvu ... V sredo, 6. septembra, so se pripeljali na par avtomobilov — z belimi zastavami. Med nami je bilo že prej močno gibanje, da bi zasedli črto na Soči in jo branili kot nekdaj, toda povlečeni je bilo drugačje.

Skoraj so nas poklicali v Gorico, da bi prevzeli v mestu službo in mesto varovali pred domov hitečo avstrijsko armado. V Gorico smo prišli 2. novembra. Tu smo šele zvedeli vso istinitost: da je Avstrija razpadla, da se je stvorila nova država Jugoslavija, da je vojne konec in da bomo prisegli predstnikom nove države. Pa smo začeli delati red: vsi tujerodci iz polka!

Da bi videli častnike, ki so si hoteli še pred tednom zlomili jezik nad slovensko besedo! Pri naši četi smo imeli tak eksemplar. Vse je oblezlo — z belimi zastavami.

Med nami je bilo že prej močno gibanje, da bi zasedli črto na Soči in jo branili kot nekdaj, toda povlečeni je bilo drugačje.

Načrti so bili vse naši, da bomo prisegli predstnikom nove države. Pa smo začeli delati red: vsi tujerodci iz polka!

Načrti so bili vse naši, da bomo prisegli predstnikom nove države. Pa smo začeli delati red: vsi tujerodci iz polka!

Načrti so bili vse naši, da bomo prisegli predstnikom nove države. Pa smo začeli delati red: vsi tujerodci iz polka!

Načrti so bili vse naši, da bomo prisegli predstnikom nove države. Pa smo začeli delati red: vsi tujerodci iz polka!

Načrti so bili vse naši, da bomo prisegli predstnikom nove države. Pa smo začeli delati red: vsi tujerodci iz polka!

Načrti so bili vse naši, da bomo prisegli predstnikom nove države. Pa smo začeli delati red: vsi tujerodci iz polka!

Načrti so bili vse naši, da bomo prisegli predstnikom nove države. Pa smo začeli delati red: vsi tujerodci iz polka!

Načrti so bili vse naši, da bomo prisegli predstnikom nove države. Pa smo začeli delati red: vsi tujerodci iz polka!

Načrti so bili vse naši, da bomo prisegli predstnikom nove države. Pa smo začeli delati red: vsi tujerodci iz polka!

mi — ne drugi. In tako smo s skoro praznimi vozovi prišli v trdi noči na vrh.

Križev pot pa na vrhu ni bil končan. Noč temna kot v rogu, konji in mi zmučeni do skrajnosti. Noge so se premikale kar same od sebe, avtomatično. Za počitek pa nihilo bilo ne prostora ne časa. In tako se je zgodilo, da sta nam po bregu navzdol zgrmela v prepad dva voza z vozniki in konji vred. Na rešitev sploh ni bilo misli, ker je bilo brezvomno, da se je vse zdrobilo na koščke.

Za prekoračenje demarkacijske črte je bila določena tretja ura zjutraj. Prišli smo pa ob sedmih v Idrijo. Tu je bil že cel polk Italijanov, pa so nas samo gledali in nič drugega. Niso pa tako storili s tistimi posamezniki, ki so zaostali. Juhaško so jih razorozili ... Nas so pa pustili v mire, klubu temu, da smo bili tako zmučeni, da ni bilo z nami nič. Vedeli pa so, da bi bili pri kakšni njihovi nameri popolnoma drugi. Pa smo bili tudi pripravljeni! Pa so nas celo pustili, da smo v Idriji počivali in si vezali dušo v hotelu ob mostičku. . .

Toda hoteli smo čimprej priti na popolnoma svoje, kjer bi se pošteno odpočili. V nedeljo 10. novembra smo ob treh po poldne prišli v žiri. Toda zelo se moti tisti, ki misli, da smo kar popadali. Kaj še! Saj je bila nedelja in mi po dolgem času zopet enkrat med Kranjci! Koliko smo imeli povestati eden drugemu. Peči smo dali tudi iz še preostale moke kruh. Pa tudi brez kupčij ni bilo. Marsikaj smo prinesli v na hrbitnikih, kar je pričelo prebilstvu prav, nam pa izkupiček. Pa se je že glasila iz go stiline slovenska pesem ... Le težko smo se spravili k počitku.

V Žireh smo se dobro odpočili. Odšli smo v torek proti Škofji Loki. Vlekle nas je domov. Sicer nas je bilo pa vedno manj.

V Škofji Loki smo se zopet ustavili za dva dni. To nam pa že ni bilo všeč. Iskali smo kak tovorni avtomobil, da bi nas hitro "ruknil" v Ljubljano.

Tu so nam zginili še Gorenjci in polk je skopnel na kakih 150 mož. Nekateri so bili pa še tako "prijazni," da so se potegnili domov kar s trenskim vozom.

No, napočil je dan, ko smo odšli proti Ljubljani. Veselo smo med potjo prepevali in se pomenovali, kak sprejem pripravlja Ljubljana svojemu slovenskemu polku. Pot je kar kopnela pod nogami. Medvede, Št. Vid in videl se je že ljubljanski Grad. Mi pa naprej in naprej, mene se samo o slavnostnem sprejem ... Oboroženi smo bili od nog do glave, no peli. Skozi Šiško po sedanji sili slovenske zastave in peli, Gospodstveni in Dunajski cesti — toda o sprejemu ne sluha ne duha. Ljudje so nas pa spraševali, kdo in odkod smo, in to je bilo vse.

V petek, 15. novembra, 1918 ob 5. uri popoldne je slovenski planinski polk neopaženo prišel v Ljubljano.

In s tem končam popis do-

godkov od ofenzive 28. oktobra, 1917 do prihoda polka v garnizijo.

"Ljub. Slovenec."

— Tom Jay:

Redkobesedna ženska.

Clanice ženskega društva v Little Bingville so imele vsak teden sestanek, enkrat v mesecu pa jih je povabila Mrs. Miggs, kjer so pri kavi obrala vso soseščino, obdelale vse po membe in še bolj brezpomembne dogodke. Po kavi so se na vladno podale v salon, kjer so ogledavale stare rodbinske slike in albume tete Emilije in strica Johna, voščene rože in male kipe ter slično rotopotijo, kakršno najdemo po starih domovih.

"Saj nič ne rečem," je dejala

Mrs. Swivelchin ženski, ki je sedela poleg, "toda, ali ste že kdaj pili tako brozgo kot je bila današnja, tako zvana kava. Errrr. Le čudno, da vodstvo mestnega vodovoda ne toži Mrs. Miggs radi kvarjenja vode prav res, da bi jo lahko."

"Zadovoljne moramo pač biti s tem, kar nam predloži," je odvrnila sosedka. "Saj to je ravno, kar jaz vedno trdim," je zopet povzela prejšnja, "nikoli ne govoril slabu o drugih, nikdar ne opravljala. Mrs. Miggs je lahko vesela, da smo prišle. Veste, jaz prav za prav nisem hotela priti sem, ker tu se vse preveč klepeče in opravljala. Dom pa pjem lahko mnogo boljšo kavo kot pa je bila današnja. Verjemite mi, gospa — oprostite, da ne vem za vaše ime — angelj, kateri beleži razgovore, ki se vrše v tej hiši, bo moral pričeti s stenografsko, ako bo hotel biti vsemu kos in ničesar izpustiti."

Njena sosedka na desni je odvrnila, da ji ni mar za prazne marnje ter da se takim pogovorom raje umakne.

"Kakor jaz, prav tako," je dejala Mrs. Swivelchin, "precej ko sem vas opazila, mi je bilo jasno, da ste moje vrste, saj ima vsaka dovolj svojih skrb, kaj ne, čemu bi se potem še za druge brigali? In, ali ste opazili, kakšno čudo barvo imajo hasje Mrs. Miggs? Skoraj črni so. Ali vam smem nekaj zavati? Pst, barva si jih, lase si barva, sedaj pa veste. Meni so take stvari dobro znane. Moja sestra ima neko prijateljico, katert mlekarica je znana z nekim železničarjem, ki ima sinat vajenca v drogeriji, v kateri ona kupuje barvo za lase.

"Niti na misel mi ne pride, da bi opravljala, toda, ali ste opazili, kako je bila Mrs. Gabbe opravljena? Ali ste že videli kaj takega? Ali vidite tamle ono žensko v rdeči obliki? To je Mrs. Pickless, ona z rdečim nosom. Pravi, da je to posledica slabe prebave. A — hm. Jaz že vem, kako bi rekla, da bi pravo zadela, pa ne maram. In pa, kako zna govoriti. Vsakdo, kdor jo prvikrat sliši, se mu zdi, da je bila cepljena z gramofonsko iglo, tako jih greje. Jaz pravim, da smo vendar zato tu, da se zabavimo, ne pa da bi poslušale prazne marnje in čenčarije. Skodelica dobre kave, več dela in manj klepetanja, to je moje geslo in tega se držim."

Ako prideneš masti, na kateri hočeš kako stvar cvreti, čajno žlico kisa, ono, kar cvreš, ne bo popilo toliko masti.

"Le opazujte tamle Mrs. Wiggen," je nadaljevala Mrs. Swivelchin. "Saj nič ne rečem, toda le poglejte, na enem licu je temnordeča, na drugem pa skoraj brez barve. Jaz pa pravim, da se držimo tega, kar nam je narava dala, dasiravno je to včasih težko. Veliko takih poznam, ki si ne morejo drugače pomagati, da si lica namažejo, a ne samo lica, tudi ustnice, vrati, lase imajo, ki niso zrasli na njih glavah in ne vem, kaj še vse. Pa poglejte, kako nerazumno naju Mrs. Miggs opazuje, cel čas zija samo na naju. Med nama rečeno, ona ima precej burno preteklost. Trikrat je bila poročena, da boste vedeli. Toda, niti na misel mi ne pride, da bi hotela opravljati, nikakor ne."

Klub je trditvi, pa je Mrs. Swivelchin nadaljevala v istem tempu: "Prihodnji teden pa imamo sestanek pri Mrs. Potts. Ne poznam ne njega ne nje, a druge so mi povedale, da izgleda, kot da jo je vzel samo radi denarja. Ne mislim nič slabega o njima, toda naš pismonoš je znan z neko deklino, ki je prijateljica služkinje pri Pottsovih, in ta vedno pripravljajo, da se v oni hiši pripravijo od jučnika do večera. Sosedje pravijo, da ju najbrži ni poročil kak duhovnik, pač pa vojni minister."

"Res, tako pravijo?" je vprašala potrežljiva poslušalka.

"Seveda je res. In pravijo, kako ona piše, neverjetno. Pa kaj ona. On, on. Pred kratkim

se je tako napisal, da ga niti nje gov pas ni poznal, ko se je do domov privlekel. Ampak, to meni nič ne briga in tudi ne govorim o tem, posebno o njem in njegovih napakah sem raje tiho. Menda je le malokaj trenzen, ona pa tudi ni dosti boljša. Tudi to sem zvedela, da je ona strašljivo skopa. Menda mora kuharica maslo skuhati in potem takega namaže na kruh in sicer s čopičem, samo da ga manj porabi. Pa še mnogo drugih reči bi o njej lahko povedala, a ne maram opravljati. Med nama rečeno, jaz najbrž niti ne bom k Pottsovim na kavo."

"Tudi jaz sem tega mnjenja," je odvrnila sosedka, "kajti, kolikor je meni znano, niti povabljeni ne boste."

"Kaj povabljeni ne bom, kam jaz nisem povabljen?" se je razkoračila Mrs. Swivelchin. "K nam ne boste povabljeni, jaz sem namreč Mrs. Potts. Lahko noč!"

Iz angleščine I. V.

SEZNAM IN NASLOV

Jugoslovanski zastopstev in konzularnih uradov v Združenih državah, Kanadi in Južni Ameriki:

Legation of the Kingdom of the Serbs, Croats and Slovenes, 1520 Sixteenth Street, Washington, D. C.

Consulate General of the S. H. S., 840 N. Michigan Ave., Chicago, Ill.

Consulate General of the S. H. S., 1819 Broadway, New York, N. Y.

Consulate General of the S. H. S., 2413 Russ Bldg., San Francisco, Cal.

Emigration Commissioner of the S. H. S., 1819 Broadway, New York, N. Y.

Consulate General of the S. H. S., Keefer Bldg., Montreal, Quebec, Canada.

Consulat General du Royaume des S. H. S., Victoria 1453 Buenos Aires, Republica Argentina.

Kdor je bolan na revmatizmu, ta naj kolikor mogoče veliko zeleno uživa. Kdor more, lahko surovo, drugi pa kuhan, posebno v juhi.

Ako prideneš masti, na kateri hočeš kako stvar cvreti, čajno žlico kisa, ono, kar cvreš, ne bo popilo toliko masti.

Hočete zvesti za naslov kakega vašega sorodnika, znanca in prijatelja,

Ako

imate na prodaj kako zemljišče, farmo, trgovino ali hišo,

Ako

hočete da bo vaša trgovina, ali podjetje že bolj napredovalo,

OGLAŠAJTE

v največjem slovenskem tedniku

'GLASILU K. S. K. JEDNOTE'

Skupno število stalnih naročnikov sedaj znaša 19,000. Vprašajte ali pišite glede cene!

6117 St. Clair Ave.
Cleveland, Ohio

se je tako napisal, da ga niti nje gov pas ni poznal, ko se je do domov privlekel. Ampak, to meni nič ne briga in tudi ne govorim o tem, posebno o njem in njegovih napakah sem raje tiho. Menda je le malokaj trenzen, ona pa tudi ni dosti boljša. Tudi to sem zvedela, da je ona strašljivo skopa. Menda mora kuharica maslo skuhati in potem takega namaže na kruh in sicer s čopičem, samo da ga manj porabi. Pa še mnogo drugih reči bi o njej lahko povedala, a ne maram opravljati. Med nama rečeno, jaz najbrž niti ne bom k Pottsovim na kavo."

"Tudi jaz sem tega mnjenja," je odvrnila sosedka, "kajti, kolikor je meni znano, niti povabljeni ne boste."

"Kaj povabljeni ne bom, kam jaz nisem povabljen?" se je razkoračila Mrs. Swivelchin. "K nam ne boste povabljeni, jaz sem namreč Mrs. Potts. Lahko noč!"

POZOR! BIRMA!

Cenjenim botrom in botram uljudno naznanjam, da imam veliko zalogu raznih birmanskih daril, kakor: molitvenik, rožnih vencev in drugih predmetov v veliki izbiri. Pridite in oglejte si jih.

Velika zaloga vsakovrstnih knjig kakor tudi praktik, Družinskih in Blaznikovih. Cena 25c.

Velika zaloga gramofonskih plošč Rev. Odilo Hajnska, kakor tudi vseh drugih plošč.

JOSIP GRDINA

Slovenska knjigarna
6121 St. Clair Ave.
Cleveland, Ohio.

POIZVEDBA

Kdo izmed naših naročnikov ve za naslov Lovrene Prošnika, doma iz Vrhnik pri Ljubljani? Pred 18. leti je živel nekje v Minnesota. Pojasnilo pošljite na: uredništvo Glasila K. S. K. Jednote, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

The Rabbits team, is now driving a truck. He does not have use for signals except when going around corners, or when occasion calls for him to scare some slow-moving pedestrian off the street.

OUR PAGE

TOO MANY SIGNALS

Concluding A Short Story From Waukegan.

The game between the Waukegan Rabbits and the Cleveland Brewers for the championship of the world was on. The first inning was a perfect football game. In other words, it was a continuous marathon around the bases. The Rabbits scored only 17 runs in their first half. The Brewers were a bit weak in their legs and could only score 12, because they got tired out running around the bases at full speed. So the game went on in perfect football style, when along comes the eighth inning. At the end of the eighth the score was tied at 59 all in favor of neither team.

The Rabbits came to bat and due to some fair pitching on the part of the opposing pitcher but mostly to the weakened condition of their feet which almost gave in under them from the tiresome trots made around the diamond, they failed to score a run.

Now it was the Brewers turn to score and get the long awaited revenge on the Rabbits from Waukegan. Donald found himself on the mound for the final tilt. As he stood there, waiting, he kept his eye on Eddie, the catcher for any signal which he may give. The signals buzzed and whirled about in his head. The first batter picked a wagon tongue from the wood pile and came to face poor Donny. The first ball pitched went down through short stop and on into right field, allowing the batter to gain second. Donald got excited at the booing and razzing the crowd gave him on that pitch. The next man was just selecting a club. Donald, with his eye on the catcher, watched him as he rose to his feet, thumped his right hand into the hollow of his glove, smiled and then, turning his head toward first, squirted a great jet of tobacco juice to the ground. At the same instant Donald whirled in his tracks and threw the ball toward first base as fast and as hard as he had ever thrown it. Poor old Manager Zusky, who was just then talking to the tall first baseman, and stretching his aged neck in order to whisper into the ear of the man on his left, made the most sensational stop of his baseball career. He stopped Donald's cannon-ball throw with his Adam's apple and with an amazed stare on his face he sank to the ground.

It was four hours later when Zusky came back to life.

"Who shot me?" asked the manager.

"Nobody shot you," was the reply. "Donald hit you with the ball."

"What for?" he whispered.

"He didn't stop to say," answered the utility man. "The boys chased him five miles to find out, but they couldn't catch him."

"But why did he do it?" asked the manager.

"I guess he must have got his signals crossed," replied Percy, the signal man.

"Crossed his signals. You wait till I get up again," groaned the manager, "and I'll signal you."

The Rabbits have broken up and do not play ball any more. Old ex-manager Zusky is still a popular idol among baseball circles, but he cannot speak very well. Doctors say that it is some trouble with his throat. Donald has not been heard from as yet.

Without intelligent leadership, the modern girl is apt to waste her energies. Her intellectual curiosity drives her into all sorts of channels. With good leadership these energies can be directed along constructive lines. Group games; for instance, basketball, baseball, modified soccer are we believe, splendid outlets for high spirits. All agree that the modern girl needs an outlet depends upon her home, her school and her community.

And Percy Yabansh, the once famous signal utility man

WHO SAID MEMBERSHIP COULDNT BE DOUBLED

By Thomas L. Cotton.

Recently, I interviewed Mr. Gustave Kosic, the secretary of the Catholic Gymnastic Slovak Union Sokol, and I will say that it was a most interesting half-hour. Pulsating, contagious, completely devoted to his work, Mr. Kosic pictured the feeble beginnings, some fifteen years ago, of this organization now having more than 42,000 members, 600 branches and \$1,000,000 in assets.

BOWLERS NOTE!

An appeal is hereby made to all K. S. K. J. members who are lovers of the great American game of ten-pins to support the coming Midwest K. S. K. J. Bowling Tournament that is going to be held at Waukegan, Illinois on February 2nd and 3rd, 1929 (Saturday and Sunday).

I don't have to tell you anything about the hospitality of Waukegan, because anyone who has visited there will bear me out that nothing is too good for you there. The committee in charge of this tournament is doing everything in its power to show everyone a good time.

The place where the tournament will be held is the Waukegan Recreation alleys, and there are 16 beautiful bowling alleys in line so there will be plenty of room for every one.

The entry fee will be one dollar per man in each event, with a charge of one dollar per man for bowling in each event at the time of the tournament.

Our first tournament was a success. We had an entry of 27 five-man teams, with four teams rolling in the past forty-class.

Therefore, all who can and are able, are qualified to participate in this great winter sport. Let us see if we cannot double the entry of five-man teams this year.

The entry blanks will be mailed out along about December 1st. If you want any more entry blanks or information, please get in touch with the undersigned.

FRANK KOSMACH, Secretary,
2116 W. 22nd St., Chicago, Ill.

CHICAGO BOWLING NEWS

Thrice weekly the St. Stephen's Bowling League meets in the school basement. It is a joyful crowd that gathers, but full of fighting spirit. A gallery of fans is always present who cheer for their favorites as if at a football game. There are "Ah's" and "Ugh's" when spares are missed and railroads appear and "Attaboy's" when strike hits sweep off the alleys.

Danica Society leads the league at present with Stohen as its star, followed by Frank Beck the "Handsome Hero" of local dramas, Johnny Prah, the fellow with the big hook who worries whether he will hit the seven or ten pin. If the hook "takes" it's the seven pin, if not, the ten pin. Then we have the two with the freak delivery, John Terselich, the dean of the thirsty and Tony, the dean of the bachelors. They have patterned their delivery after some of the dancing girls one sees in the side shows. They don't use their feet.

St. Stephen's Society team is close upon their heels with such "regulars" in their lineup as John "Zep" Zefran Jr., Joseph Zabkar, the one who takes his time, S. Hrastar, F. Palacz the rotund mortician and A. Tomazin, the Slovenian "Kresge" of five and ten fame.

Chicago Boosters are next in line with Wally Smyth of baseball fame leading off, followed by the two Bogolin's, John and Willie. Johnny is the best secretary of the league and incidentally the only one. Willie is the little fellow who after every delivery almost goes after the ball, but by fancy gymnastic gyration succeeds in keeping back the foul line. J. Verbiscar and J. Gregorich play the "cellar" positions.

Then we have the Holy Name Juniors led by Joe "Pickles" Perko Jr., who is well known, because his father sells bowling shoes. The Basco brothers, Jake and Hank, Vic Prah and the "ace in the hole" Joe Kosack, are the other members of the team the roster of which sounds like a baseball lineup.

The Woodmen have J. Strand, Jack Korenchan, from the "sticks" of Berwyn, G. Maly, M. Surly and A. Pogajen and his cannonball delivery. On the tail end, for the time being, so they say are the St. Mohors. Although this team has six men on its roster, it had to play with but four men the other evening.

Joe Merlak got married and left the team flat. The sixth man could not be found. Poor judgement, Joe. You know that you can get married anytime, but you can only bowl on certain nights of the week! Anyway, Joe is again in the lineup and we welcome him into

PINS FALL HEAVY

South Chicago Team Bests Waukegan In Games.

November the eleventh was Armistice Day all over the U. S. All was peaceful and quiet throughout the vast domain, except for a heated match to see who could pile up the most wood at South Chicago.

The two parties concerned were the bowlers of the Waukegan lodge and the pin topplers of St. Michael's Lodge No. 152 of South Chicago. The South Chicago team tucked the victory under its belt by a margin of 188 pins.

The first game indicated that the match would be rather close and if Starcevich and Rukavina had not passed the 200 mark, the dopeseters would have looked to a walk-away for Waukegan. With a little chalk and towel the South Chicago team cut loose in the second game, passed into the lead and remained there till the final ball galloped down the alley.

High game honors went to Starcevich, who upset 235; Pustaver was close behind with 232. Both men lead the series, the former collecting 638, the latter 585.

SOUTH CHICAGO WINS
Played November 11th, at S. Chicago.
WAUKEGAN K. S. K. J.
Hodkin 163 191 150 504
Pustaver 232 158 195 585
Root 160 118 141 425
Opeka 171 182 180 533
Novak 192 135 151 478

Totals	924	784	817	2525
ST. MICHAEL N. 152 SO. CHICAGO				
Starcevich	149	157	149	456
Milanovich	178	198	174	550
Furlan	156	194	181	531
Starcevich	209	235	194	638
Rukavina	205	143	192	540
Totals	897	927	890	2714

We Need You All.

The most important meeting of every lodge, club, society etc. is the yearly meeting, and it is at this meeting that future interests are discussed and officers for the new year elected.

As is with other organizations so, too, with ours. The next regular monthly meeting of the Young Ladies Sodality of Chicago, Ill., will also be the yearly meeting and date. Time: Friday November 23rd at 7:30 p.m. Place: Church hall.

As last month, we shall first file into Church for a short instruction and litany, afterward meeting.

We hope no member will fail to be present. Of course, it is known that failure to attend this meeting will obligate each absentee to pay the imposed fine. And the common saying "a poor excuse is better than none" shall mean nothing to us. According to Father Director, even a pretty good excuse will be doubtful of receiving consideration.

I hope there will be no need of carrying out this threat. Make sure you have the right day and time, and then don't forget it. Be punctual, please!

Prefect.

DANCE WITH THE HELENES

SATURDAY, NOVEMBER 24TH, 1928,

SLOVENIAN HOME, HOLMES AVE., CLEVELAND, O.

Books For The Youth.

Dhan G. Mukerji's new book, "Gay Neck," has won him the Newberry medal. This medal is awarded each year for the most distinguished children's book. The first Newberry medal was awarded to Hendrick Van Loon for his "Story of Mankind." The other awards are: "The Voyages of Dr. Dolittle," by Hugh Lofting, "The Dark Frigate," by Charles Boardman Hawes, "Tales From Silver Lands," by Charles J. Finger, "Shen of The Sea," by Arthur B. Chrisman, and "Smoky," by Will James.

This dance is to be given on Thanksgiving Day, November the 29th at Stop 16. Music for this evening is especially selected. We are having the finest and hottest orchestra in town, so all the friends and boosters of St. Barbara Lodge are invited. Come one! Come all! We assure you all a good time. By the way, don't forget to bring your boy friends and your girl friends.

I don't understand those people who put up an intolerant fight for tolerance.

Hoping to see you all at the dance. Stephanie Grecher.

BABBLERS

"Do Gentlemen Prefer Chicago Girls?" The Burning Question Of The Hour.

Well folks, now that I am back in town again I'll get down to business. By way of mention, I happen to be a salesman and of the type that is on the road most of the time. Although I do not tell stories, life for me is just one town after the other.

Now that I have mentioned "road" the word brings to my mind a country store at which I had occasion to stop last week. While having my car gassed and oiled I stepped inside the two-by-four arrangement and made myself comfortable. I spent a few moments glancing through a Sears Roe buck catalogue, but was soon interrupted when the proprietor entered singing in a bass voice the amount of the bill. Having paid the damages I was asked if there was anything else that I wished.

"No, that will be all," and just as I turned to pass out I got a whiff of something odiously delicious. "What is that?" remarked I addingly.

"Salami!" — to which I added: "I've never been poisoned before, but wrap some up for me." I proceeded to fumble around my pocket for some more loose change, and at the same time, noticed that the Salami I was about to purchase, was about to be wrapped up—imagine—in a copy of the Glasilo. "Just a minute," yelled I and made one dash for the paper—like a duck to water. This

was the first time in weeks that I had the opportunity to glance over a copy of Our Page. I scanned the lines and finally left paying not only for the salami, but for the Glasilo also.

This leads me to the question:

"DO GENTLEMEN PREFER CHICAGO GIRLS, LOVE THEM, OR MARRY THEM?" Now get the following straight: I, Gee Dee, am still a young fellow in the twenties; single; have s. a. but no \$; considering that I class myself as a gentleman and at the same time am tired of making my own sandwiches I will now leave paying not only for the salami, but for the Glasilo also.

Keep that slender waist the boys love to embrace. How?

Write to Miss Zulich, the gymnastrix of the Orels, for particulars.

WEDDING BELLS IN IN BARBERTON

Members Of Popular Set Figure in Nuptial Event.

Of particular interest to our readers of Summit County and environs was the recent wedding of Miss Antonette Pristo, daughter of Mr. and Mrs. Pristo of Cornell St., to Mr. Frank Strle, son of Mr. and Mrs. Strle of Melvin St., Barberton, O.

The ceremony was performed by Rev. A. L. Bombach, Pastor of the Sacred Heart Church. The pews were filled to capacity as the popular members of West Barberton's younger set marched to the altar to the strains of Mendelson's wedding hymn.

After the ceremony, a social and dinner held at Mulberry Hall, was followed by a reception and a supper in honor of the newlyweds. Here, the guests assisted in celebrating a real Slovenian wedding reception.

Mr. Strle a member of the Holy Name Society, also was a stellar performer on the St. Joseph Magics baseball team.

The bride is known as a cheerful and ardent worker for the Young Ladies Sodality, and like Mr. Strle, is interested in all club activities of the parish.

Congratulations to the young couple! May their life be a successful and a happy one. Also, may there be many baseball players. Three raths, for their future.

P. S. There is a few cases of the so-called heart epidemic among the young Slovenes of Barberton. I will let you know the outcome later. Till then, I remain Fraternally yours

J. J. Uyech Jr.

JUST A JUST JOT

I am just a man, too, and having just read the just lines on a just "Just A Man," I also take exception to the unjust judgment of the Chi Lass. The out-of-towners believe in advertising, for through this medium patronage is brought to their towns. The best "ad" is a satisfied customer, Waukegan, South Chicago and Joliet's middle-names are "satisfaction guaranteed or money refunded." Ask for your money next time when you think you did not have a good time, Chi Lass! You would make a poor "ad" for a matrimonial bureau, take it from me. You haven't got "it" as is evident from your scorching lines, but you have "I."

You use the "I" eleven times and hide yourself behind the "we" some fourteen times. Yes, do follow the advice given you by "The Critic" and see a doctor before the squirrels get you. Learn how to smile. Put your rose-colored-glasses on and read Dox Krax' weekly dozen in the Smile-O-Meter of Our Page. What a wealth of advice and what food for thought in his last week's closing lines: "Be good first, and a gentleman always. Also a lady. Take the trouble to re-read the BOOST poem of the last issue. You will feel the better for doing it.

Just A Just Joter.

A FEW LINES

(By L. E. M.)

I'd like to be in gay Paree With Nancy or Jeanete, Or stroll around in London With some English girls I've met.

I've spent some pleasant hours in Spain With Senoritas fair— But it takes a cute Slovenian girl To banish all my care.

Anybody married or gone away Anybody giving a dance or play?

Or maybe have other news to say?

Write Our Page!

Are you feeling ill or blue?

Need somebody say to you— To cheer you up, what you ought to do?

Read Our Page!

Roses of Yesterday.

Housewife (to garbage man)

Am I too late for the garbage?

Garbage man: No, ma'm!

You don't raise trucks; they jump right in.

In expecting too much from

life, we often miss some of its sweetest joys.

Big Dance In Joliet.

Bowling Champs Will Hold Dance.

We hear quite a bit about our baseball champions, but this time the bowling champs are broadcasting, so tune in on your radio station S-L-O-V-E-N-I-A hall, located at Joliet, Ill.

The above mentioned station will be the center of festivities when the St. John the Baptist Lodge No. 143 Bowling Champs will hold their next dance which will be given on Saturday night, November the 24th. The "Moonlight Serenaders" are going to pep it up on that night like they never did before. The committee is doing everything in its power to make this a big event.

Don't let anything stop you from attending this big dance. You will not be sorry if you come up and mix with our folks. A good time for everybody is assured. Don't forget the date, Saturday November 24th, 1928 at Slovenia Hall, Joliet, Ill. Committee.

JUST A JUST JOT

I am just a man, too, and having just read the just lines on a just "Just A Man," I also take exception to the unjust judgment of the Chi Lass. The out-of-towners believe in advertising, for through this medium patronage is brought to their towns. The best "ad" is a satisfied customer, Waukegan, South Chicago and Joliet's middle-names are "satisfaction guaranteed or money refunded."

Ask for your money next time when you think you did not have a good time, Chi Lass! You would make a poor "ad" for a matrimonial bureau, take it from me. You haven't got "it" as is evident from your scorching lines, but you have "I."

You use the "I" eleven times and hide yourself behind the "we" some fourteen times. Yes, do follow the advice given you by "The Critic" and see a doctor before the squirrels get you. Learn how to smile. Put your rose-colored-glasses on and read Dox Krax' weekly dozen in the Smile-O-Meter of Our Page. What a wealth of advice and what food for thought in his last week's closing lines: "Be good first, and a gentleman always. Also a lady. Take the trouble to re-read the BOOST poem of the last issue. You will feel the better for doing it.

Just A Just Joter.

A FEW LINES

(By L. E. M.)

I'd like to be in gay Paree With Nancy or Jeanete, Or stroll around in London With some English girls I've met.

I've spent some pleasant hours in Spain With Senoritas fair— But it takes a cute Slovenian girl To banish all my care.

Anybody married or gone away Anybody giving a dance or play?

Or maybe have other news to say?

Write Our Page!

Are you feeling ill or blue?

Need somebody say to you—

To cheer you up, what you ought to do?

Read Our Page!

Modern Intellect.

He: "You see, we've gone

into truck farming."

Visitor: "You can't fool me.

Tolminci

ZGODOVINSKI ROMAN
SPISAL IVAN PREGELJ

(Nadaljevanje)

"Odpri, Gregor," je spregovoril zunaj človek. Kobal je dvignil podpah. Treska, ki je bil prej, zapalil, ko je bil, je osvetil trudnega popotnika, nemarno bradatega, upalega in capinastega.

"Martin!" je vzkliknil krčmar in se odmaknil. Potnik je vstopil in se opotekel na bližnji klop.

"Si me vendar še spoznal," je dejal hripcavo in težko zasopljen.

"Komaj," je zinil Kobal.

"Šest let pa v ječah, to človeka postara," je dejal potnik in se željno ozrl po vinski posodi. Kobal je videl in mu natočil. Potnik je pil hlastno. Bil je domaćin in Kobalov znamec, Martin Munih niz Sela. Pred sedmimi leti so ga bili ob sodili cesarski komisari, da mora v goriške zapore. Očekal se je nekaj, pa so ga tolminski birci s silo zgrabili, pretepli strahotno in odgnali. Doma se je bila razvnela vest, da je v Gorici umrl.

"Ob šestih sem bil še v Gorici," je povedal in vprašal: "Kaj pa je zdaj? Deseta?"

"Proč," je odvrnil Kobal. "Pa kaj da se ti je tako mudilo?"

"Zbežal sem," je dejal oni in povedoval: "Za Sočo pod Majnico smo morali kopati okope, pa sem imel te cape in jih spravil na drugo stran. Pa sem se slekel, da bi mi mislili, kapat se je šel in umivat, pa je utonil. Zdaj sem pa tu. Zivega me ne dobe več, če me sploh iskal debo."

"Šest let deš, je dejal Kobal, "pa da si kopal?"

"Bolje je še vedno, kakor te imajo v zideh," je rekel Munih. "Saj bi sicer ne bil preživel, kakor so me bili takrat zdelali."

"Videl sem, ko so te gnali na konju," je pripomnil Kobal.

Munih je nekaj trenutkov molčal. Nato je vprašal:

"Kaj je novega na Selih?"

"Kaj neki bo novega," je odgovoril Kobal. "Saj si lahko misliš."

"Ali bajta še stoji?" je vprašal Martin.

"Še," je povedal trpko in kratko krčmar. Munih pa kaže da si ne upa vpraševati še kaj več.

"Bajta pa stoji," je ponovil v zadregi Kobal.

"Moje Tince pa ni več," je iskal hripcavo popotni. Krčmar ni odgovoril.

"Pa otrok?" je bruhičilo brido Martini iz grla.

"Lej, saj so ga prav prav k materi pokopali," je postal tedaj Kobal glas mehak. Martin Munih je trudno zahropel in si pokril obraz z rokami. Ko ga je zopet odkril, se je zdelo Kobalu, da so se pogreznile Martini oči še globlje v glavo. Martin je pogledal z bolnim smehom na krčmarja in dejal:

"Nimam, da bi plačal, saj počakaš."

"O Martin, za plačilo se meni," je vdihnil krčmar.

"Nič ne de," je dejal nekam zmedeno Martin. "Zdaj vsaj vem. Na Sela grem, saj bajta še stoji."

"Bajta pa," je odvrnil Kobal in stal okorno nepriljubno pred Martinom. Zganil se je iz svoje otrplosti šele, ko je oni hotel iti. Da prenoči lahko pri njem, je rekel, Martin se je zahvalil. Kobal je stopil za njim na prosti in se poslovil od njega. Poslušal je nato za odhajačom. Cul je njegove trde stopinje, ko se je pel po grapanem in kamenitem potu v breg. Potem pa se mu je zdelo, da je

prav ko je vzhalo sonce. Peter Duša se je bil po svoje raho posmehljivo predstavil Martinu in mu na široko razložil razmere na Tolminskem. Pri povedoval pa je tako, da je Martin živo čutil, da Peter veše marsikaj več, da se čudno premeteno taji, da le namiguje, ne da bi odkril do kraja. Tedaj je vzkliknil Munih:

"Saj sem si takoj mislil, da me povedeš na Stopce k Tinčetu. Pa me zares."

"Joče se tako," je vedel krčmar, "zato ni hotel nočiti pri meni. Saj bi ga bilo zadušilo." Stopil je nazaj v hišo. Grda bolest od prej je ugasnila v njem, tuja žalost ga je napravila zopet dobrega in čednega.

Martin Munih pa je modtem prilezel po rebru na Sela do zaščene hiše pod lazom. Segel je v luknjo pod lesenim pragom, otipal zarjavelo kljuko in odprl v stan. Vzpel je bil zadnji krájec. Skozi malo okno je pada v prostor nekaj medle svetlobe. V zatohlem in plesivem je otipal Martin mizo, peč in polomnjeno klop. Potem je iskal še v drugo sobo. Tam je bilo slepo okno. Vanj je bil spravljen nekdo konček mljake voščenke in suh vršički rožmarina, povezan s svilenim trakom.

Martin je vedel, da je rožmarin spomin na poročni dan. Vršič se še ni bil popolnoma razdehtel. Kje pa je bila ona, ki ga je bila Martinu na prsi pripela, preden se je kot možu dehtiva v sladka vdala? Martin je našel posteljo in veliko skrinijo. Postelja je bila razpala, skrinja se je dala odpreti. Bila je prazna. Samo prav na dnu je otipal Martin otroško jopicco. Kakor nekaka topota se je držalo oblačila, in ko ga je Martin pritisnil na ustnice, mu je bilo, kakor da se še ni razbežal vonj po mleku iz njega.

Ves izmučen se je zgrudil Martin na skrinijo. Bulječ to go predse je vzdihal in venomer izgovarjal dvoje imen za dvoje mrtvih bitij, ne bi li morda vsaj kot polnočni senci vstali za trenutek pogledom samotnega in obupujočega . . .

Na vzhodu se je danilo. Oster petelinji glas je udaril in onstran Loga. Cuti je bilo šumenje vetrov, ki so gnali oblake in šumeli v bukovih mejah nad vasjo.

Martin se je zganil. Omahovaje je šel in počenil. Iskal je v smeti in pajčevino za skrinijo n pod njo. Potem je otipal in izvlekel. Bila je sekira, brušena, a pod mokrotino in debelo rjo vsa topa, ustrupana. Martin si je pritisnil umazano želeno na vrčo celo in celo na ustnice: Bolno je zamrmral:

"Ti si zdaj moja ljubezen!"

Pri Sveti Luciji na Mostu je zaznilo jutro. Martin je vzel otroško jopicco pa svileni trak z uvelim rožmarinom in si oboje potlačil v nedrije. Sekiro je potisnil nazaj pod skrinjo in stolpi zopet v jutru.

Bil je bil leseni kozolec, stog. Od tam se je dvignil prav tisti čas nemarno zavaljen človek. Martin Munih je ostrmel. Bil je lovač, ki mu je bil v Gorici oskrbel cape, da je mogel bežati. Peter Duša je začil:

"Na Sela, lej, si znal. Pa zdaj ne veš kam."

"Ne vem!" je dejal Martin. "Zato pa," je rekel oni. "Sem si mislil, te pa jaz pove dem." Segel je mož v roko in povedal po svoje:

"Desetnik sem, ti pa mi reci Peter. Vsa Tolminska me poznaj. Pojd, veden te."

Obrnil se je, da bi šel, pa se je ozrl nagajivo vedro po Martinu:

"Ce hočeš iti seveda! Če nisi kakor Kristus vsega galjotom odpusti."

"Nisem!" je rekel Martin. Duša mu je kazal pot na Most čez Kozmerice.

Cebele in troti.

Martin Munih in Peter Duša sta šla čez Brice na Stopce,

prav ko je vzhalo solnce. Peter Duša se je bil po svoje raho posmehljivo predstavil Martinu in mu na široko razložil razmere na Tolminskem. Pri povedoval pa je tako, da je Martin živo čutil, da Peter veše marsikaj več, da se čudno premeteno taji, da le namiguje, ne da bi odkril do kraja. Tedaj je vzkliknil Munih:

"Saj sem si takoj mislil, da me povedeš na Stopce k Tinčetu. Pa me zares."

"Joče se tako," je vedel krčmar, "zato ni hotel nočiti pri meni. Saj bi ga bilo zadušilo." Stopil je nazaj v hišo. Grda bolest od prej je ugasnila v njem, tuja žalost ga je napravila zopet dobrega in čednega.

Martin Munih pa je modtem prilezel po rebru na Sela do zaščene hiše pod lazom. Segel je v luknjo pod lesenim pragom, otipal zarjavelo kljuko in odprl v stan. Vzpel je bil zadnji krájec. Skozi malo okno je pada v prostor nekaj medle svetlobe. V zatohlem in plesivem je otipal Martin mizo, peč in polomnjeno klop. Potem je iskal še v drugo sobo. Tam je bilo slepo okno. Vanj je bil spravljen nekdo konček mljake voščenke in suh vršički rožmarina, povezan s svilenim trakom.

Martin je vedel, da je rožmarin spomin na poročni dan. Vršič se še ni bil popolnoma razdehtel. Kje pa je bila ona, ki ga je bila Martinu na prsi pripela, preden se je kot možu dehtiva v sladka vdala? Martin je našel posteljo in veliko skrinijo. Postelja je bila razpala, skrinja se je dala odpreti. Bila je prazna. Samo prav na dnu je otipal Martin otroško jopicco. Kakor nekaka topota se je držalo oblačila, in ko ga je Martin pritisnil na ustnice, mu je bilo, kakor da se še ni razbežal vonj po mleku iz njega.

Ves izmučen se je zgrudil Martin na skrinijo. Bulječ to go predse je vzdihal in venomer izgovarjal dvoje imen za dvoje mrtvih bitij, ne bi li morda vsaj kot polnočni senci vstali za trenutek pogledom samotnega in obupujočega . . .

Na vzhodu se je danilo. Oster petelinji glas je udaril in onstran Loga. Cuti je bilo šumenje vetrov, ki so gnali oblake in šumeli v bukovih mejah nad vasjo.

Martin se je zganil. Omahovaje je šel in počenil. Iskal je v smeti in pajčevino za skrinijo n pod njo. Potem je otipal in izvlekel. Bila je sekira, brušena, a pod mokrotino in debelo rjo vsa topa, ustrupana. Martin si je pritisnil umazano želeno na vrčo celo in celo na ustnice: Bolno je zamrmral:

"Ti si zdaj moja ljubezen!"

Pri Sveti Luciji na Mostu je zaznilo jutro. Martin je vzel otroško jopicco pa svileni trak z uvelim rožmarinom in si oboje potlačil v nedrije. Sekiro je potisnil nazaj pod skrinjo in stolpi zopet v jutru.

Bil je bil leseni kozolec, stog. Od tam se je dvignil prav tisti čas nemarno zavaljen človek. Martin Munih je ostrmel. Bil je lovač, ki mu je bil v Gorici oskrbel cape, da je mogel bežati. Peter Duša je začil:

"Na Sela, lej, si znal. Pa zdaj ne veš kam."

"Ne vem!" je rekel Martin. Duša mu je kazal pot na Most čez Kozmerice.

Cebele in troti.

Martin Munih in Peter Duša sta šla čez Brice na Stopce,

drugačen kot pred sedmimi leti?"

Ni čakal, da bi mu Duša odgovoril. Pokazal je na bližnji grm in dejal:

"Lej, tu so me takrat galjoti pobili. Na Mostu je večer zvonilo, pa molil sem, pa se udarili nadme."

"Saj sem dejal," je rekel Duša. "Modras te ne bo pičil, ko molil. Cloveski galjot te po bo."

"Saj sem si takoj mislil, da me povedeš na Stopce k Tinčetu. Pa me zares."

"Joče se tako," je vedel krčmar, "zato ni hotel nočiti pri meni. Saj bi ga bilo zadušilo." Stopil je nazaj v hišo. Grda bolest od prej je ugasnila v njem, tuja žalost ga je napravila zopet dobrega in čednega.

"Ali bi brez mene vedel drugod?"

"Pa da ti veš!"

"Jaz vem vse," je odgovoril zavestno in porogljivo Peter.

"Ali te nič ne pojajo galjoti, ko tako romas po Tolminskem?"

"Stopil je nazaj v hišo. Grda bolest od prej je ugasnila v njem, tuja žalost ga je napravila zopet dobrega in čednega.

"Ali nisem mar desetnik?"

"Saj sem si takoj mislil, da me povedeš na Stopce k Tinčetu. Pa me zares."

"Joče se tako," je vedel krčmar, "zato ni hotel nočiti pri meni. Saj bi ga bilo zadušilo." Stopil je nazaj v hišo. Grda bolest od prej je ugasnila v njem, tuja žalost ga je napravila zopet dobrega in čednega.

"Ali bi brez mene vedel drugod?"

"Pa da ti veš!"

"Jaz vem vse," je odgovoril zavestno in porogljivo Peter.

"Ali te nič ne pojajo galjoti, ko tako romas po Tolminskem?"

"Stopil je nazaj v hišo. Grda bolest od prej je ugasnila v njem, tuja žalost ga je napravila zopet dobrega in čednega.

"Ali nisem mar desetnik?"

"Saj sem si takoj mislil, da me povedeš na Stopce k Tinčetu. Pa me zares."

"Joče se tako," je vedel krčmar, "zato ni hotel nočiti pri meni. Saj bi ga bilo zadušilo." Stopil je nazaj v hišo. Grda bolest od prej je ugasnila v njem, tuja žalost ga je napravila zopet dobrega in čednega.

"Ali bi brez mene vedel drugod?"

"Pa da ti veš!"

"Jaz vem vse," je odgovoril zavestno in porogljivo Peter.

"Ali te nič ne pojajo galjoti, ko tako romas po Tolminskem?"

"Stopil je nazaj v hišo. Grda bolest od prej je ugasnila v njem, tuja žalost ga je napravila zopet dobrega in čednega.

"Ali nisem mar desetnik?"

"Saj sem si takoj mislil, da me povedeš na Stopce k Tinčetu. Pa me zares."

"Joče se tako," je vedel krčmar, "zato ni hotel nočiti pri meni. Saj bi ga bilo zadušilo." Stopil je nazaj v hišo. Grda bolest od prej je ugasnila v njem, tuja žalost ga je napravila zopet dobrega in čednega.

"Ali bi brez mene vedel drugod?"

"Pa da ti veš!"

"Jaz vem vse," je odgovoril zavestno in porogljivo Peter.

"Ali te nič ne pojajo galjoti, ko tako romas po Tolminskem?"

"Stopil je nazaj v hišo. Grda bolest od prej je ugasnila v njem, tuja žalost ga je napravila zopet dobrega in čednega.

"Ali nisem mar desetnik?"